Dattātreya

Avadhūta Gītā

Totul este Beatitudine
Eu sunt precum cerul
Sunt liber

EDITURA KAMALA - Colecția TEXTE SACRE

Editor: Simona Trandafir
Tehnoredactare şi copertă: Teodor Sebastian
Corectură: Veronica Godeanu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României

DATTĀTREYA
Avadhuta - Gita / Dattatreya ; trad. din lb sanscrită: Alain Porte ; trad. din lb. franceză: Simona Trandafir, Veronica Godeanu ; ed.: Simona Trandafir. - Braşov : Kamala, 2008
ISBN 978-973-1837-11-6

I. Porte, Alain (trad.)
II. Trandafir, Simona (trad. ; ed.)
III. Godeanu, Veronica (trad.)

294.5

Avadhuta Gita - Ma nature est beatitude
© *Editions Accarias - L'Originel*
Toutes les droits reservees.

© 2008 Editura Kamala
pentru prezenta versiune în limba română.

Toate drepturile în limba română asupra acestei ediţii sunt rezervate Editurii Kamala. Nici o parte a acestei lucrări nu poate fi reprodusă, în nici o formă, fără permisiunea scrisă a Editurii Kamala.

ISBN 978-973-1837-11-6

Dattātreya

Avadhūta Gītā

Totul este Beatitudine
Eu sunt precum cerul
Sunt liber

traducere din limba sanscrită

Alain Porte

traducere din limba franceză

Veronica Godeanu și Simona Trandafir

Prefață de Claudiu Trandafir

EDITURA KAMALA

2008

Prefață pentru ediția în limba română

Dattātreya

Dattātreya este unul din marii învățători mitici ai Indiei. Numele lui înseamnă "Datta, fiul lui Atri". Este menționat în Purāṇa-e ca unul din acei așa-numiți "înțelepți nebuni", al căror comportament se afla dincolo de orice norme sociale. Data nașterii sale nu a putut fi stabilită cu precizie, dar se știe că a răspândit aṣṭāṅgayoga (yoga celor opt stagii).

Despre Dattātreya se spune că a fost un avatāra sau, altfel spus, una dintre încarnările lui Viṣṇu care a adus cunoașterea spirituală făcând-o accesibilă tuturor oamenilor, indiferent de castă, religie sau statut social. Astfel, el a unificat învățătura spirituală printr-o universalizare a diferitelor viziuni religioase și prin raportare la Suprema Realitate. Desigur, în acele vremuri (ca și acum de altfel) aceasta ar fi putut să pară drept o mare blasfemie, ori erezie... A-i învăța pe cei din castele inferioare sau a fi în mijlocul celor de altă religie erau lucruri greu de acceptat. Dar Dattātreya trăia complet liber. El nu ținea seama de interdicțiile absurde, limitatoare ale unor norme

sociale (castele de exemplu) sau religioase. A fost însă mereu consecvent principiilor armoniei divine.

A fost considerat un adept al Śakti-smului (tradiția spirituală în care divinul este adorat sub aspect feminin, în general ca Mama Divină) dar, pe de altă parte, numele său este asociat în primul rând cu Advaita Vedānta. Tratatele importante ale acestei filozofii – Avadhūta Gītā, Jīvanmukti Gītā și Tripura Rahasya – îi sunt atribuite tot lui Dattātreya.

Revendicat ca mare tantric de adepții tantrismului, dar și ca marele lor înțelept de către vedantici sau de către adoratorii lui Śiva, Dattātreya își păstrează misterul învăluit de orbitoarea lumină a învățăturilor sale.

Este de multe ori reprezentat având trei capete ce corespund simbolic trinității hinduse: Brahmā (Creatorul Universului), Viṣṇu (Cel care menține Universul), Śiva (Cel care resoarbe Universul). Sunt texte care vorbesc despre Dattātreya ca fiind guru-l (maestrul) tuturor maeștrilor, ce se încarnează ori de câte ori omenirea are nevoie de un impuls spiritual.

Dincolo de legende, textele spirituale vorbesc despre înțelepciunea lui Dattātreya, cel care a transcens iluzia dualității, Maya.

Avadhūta Gītā

Avadhūta – "cel care se află în afara castelor" - este numele atribuit unui yoghin care a atins eliberarea spirituală și trăiește beatitudinea. Un avadhūta mai este denumit simbolic și "Lebăda supremă" (paramahaṃsa). Despre o astfel de ființă se

spune că aduce, prin revărsarea de grație care o însoțește, eliberarea spirituală a 101 generații din familia în care se naște.

Gītā înseamnă cânt. Avadhūta Gītā este așadar "Cântul Lebedei supreme". Avadhūta Gītā este un text despre ființa care a atins eliberarea spirituală, despre viziunea sa asupra Creației, Iluziei, Adevărului și Fericirii.

Impresionantă în acest cânt este în primul rând recunoașterea beatitudinii ca esență a tot, ca expresie totală a Conștiinței, a lui Dumnezeu în oameni, creație, transcendență.

Mintea, cea care este subiectul atâtor controverse filozofice, cea despre care unii spun că trebuie adusă la tăcere, iar alții o consideră un instrument de perfecționare, mintea se află aici într-un dialog cu Avadhūta. Cu multă compasiune și iubire, Avadhūta îi arată și ei Adevărul. Gradat, nimic limitat, efemer nu mai rămâne, decât Beatitudinea ce-și cântă nemurirea în inimile noastre.

Inima Spirituală, Sinele Suprem, Ātman

Eu nu sunt eu,
Nici Tu nu ești Tu,
Nici Tu nu ești eu.

Și totuși, eu sunt Tu,
Tu ești Tu
Și Tu ești eu.

Am devenit Unul,
Într-atât
Încât nu mai știu dacă
Eu sunt Tu,
Sau Tu ești eu.

Rumi

Sinele Suprem, Ātman, este unul din cele mai importante concepte introduse de filozofia orientală. Dar el nu este doar un concept abstract ori un simplu nume. El sugerează cel mai adânc adevăr – conștiința divină, esența noastră supremă care este identică cu esența Totului. Revelarea Sinelui exprimă deplina libertate, fericire, împlinire – acea eliberare de suferință, efemeritate, iluzie.

Filozofia Advaita Vedānta

"Aforisme cum ar fi: *Tat Tvam Asi* -„Acela ești tu" -
dovedesc cu adevărat că tu ești „Acela"
fără un al doilea și același în toate.
Cine este, același în toate, strigând în inima mea?"

Dattātreya – Avadhūta Gītā, V, 2

Noțiunea unității totului constituie substratul filozofiei Advaita Vedānta. În limba sanscrită "Advaita" înseamnă "non-dualitate", iar "Vedānta" înseamnă "sfârșitul Vedelor". În acest context, Vedele sunt expresia cunoașterii străvechi, tradiționale, convenționale. Astfel, Advaita Vedānta poate fi

tradusă prin "conștiința non-dualã care se revelează la sfârșitul cunoașterii discursive sau, mai bine spus, dincolo de aceasta".

Există patru afirmații vedantice fundamentale, denumite Mahāvākya-uri, ce exprimă idei forță care sintetizează experiența spirituală în Advaita Vedānta.

Fiecare dintre cele patru Vede conține câte una dintre aceste afirmații ce se regăsesc apoi în Upanișad-e. Mahāvākya-urile, marile rostiri, sunt afirmații despre adevărul ultim, Satya, al totalei unități și unicități divine. Acestea sunt:

Prajñāna Brahma - Conștiința este Brahman (Realitatea Supremă).

Aceasta este numita Svarupabodha-Vākya, afirmația ce exprimă natura lui Brahman și a Sinelui divin. Ea apare în Ṛgveda și în Aitareya-Upanișad.

Aham Brahma Asmi - Eu sunt Brahman.

Aceasta reprezintă Anusandhana-Vākya, ideea forță cu care un aspirant la desăvârșirea spirituală ar trebui să-și impregneze mintea și întreaga ființă. Ea apare în Yajurveda și în Bṛhadāraṇyaka Upanișad.

Tat Tvam Asi - Tu ești Acela (Brahman - Realitatea Supremă).

Aceasta este afirmația pe care ar trebui să o folosească un maestru spiritual autentic pentru a-și îndruma discipolul. Ea apare în Sāmaveda și în Chāndogya Upanișad.

Ayamatma Brahma - Acest Ātman (Sinele Suprem) este Brahman (Realitatea Supremă).

Aceasta a fost denumită Anubhavabodha Vākya, revelația care exprimă experiența intuitivă a celui ce își revelează natura divină. Ea nu mai este o afirmație, ci a devenit o exclamație extatică. O găsim în Atharva Veda și în Maṇḍūkya Upaniṣad.

Alături de aceste patru Mahāvākya-uri, găsim adesea o a cincea, ce nuanțează aceeași revelație a unității:

Sarvam Khalvidam Brahma - Toate acestea sunt într-adevăr Brahman.

Cu aceste afirmații am intrat direct în esența filozofiei Advaita Vedānta.

În Avadhūta Gītā, Dattātreya nu caută argumente sau justificări logice care să îi susțină viziunea. El face pur și simplu cele mai uimitoare și fascinante afirmații despre ceea ce suntem cu adevărat, iar mesajul său are un farmec aparte deoarece are savoarea revelației, și nu caracterul arid al unei dizertații teoretice. El ne dovedește astfel că pe cât este de înaltă, Advaita, viziunea non-dualității, este și foarte simplă, în același timp. Avadhūta Gītā este fascinantă în primul rând pentru freamătul inimii, inspirația, puritatea viziunii pe care Dattātreya, "încarnare a beatitudinii" - așa cum se descrie pe el însuși – ne-o induce. Acest suflu inspirator plutește pretutindeni în

această lucrare, deasupra conceptelor și imaginilor mentale. De aceea este o Gītā, un cântec, și nu un simplu text. Iar cântecul lui Avadhūta izvorăște din liniștea absolută a conștiinței unei ființe desăvârșite.

Din punct de vedere teoretic, oricât de multe texte filozofice am citi despre Advaita Vedānta, toate se pot reduce în ultimă instanță la aceste mari afirmații, Mahāvākya-uri. Marile adevăruri sunt simple. Regăsim aici simplitatea Adevărului care rămâne după ce tot ceea ce este adăugire, fals, ignoranță, a fost înlăturat sau, mai bine zis, topit în lumina Sinelui Suprem, Ātman.

În Advaita Vedānta se recomandă să meditām îndelung asupra acestor mari afirmații, Mahāvākya-uri, enunțate anterior. Putem spune despre ele că sintetizează tradiția vedantică, așa cum Vedānta la rândul ei sintetizează tradiția vedică, fiind un apogeu al acesteia. Prin urmare, meditând asupra lor, putem obține un *sumum* al înțelepciunii orientale. Evident, este necesar să înțelegem lăuntric diferențele dintre: 1) a te gândi la o astfel de afirmație, 2) a crede în ea și 3) a o trăi ca atare, a o exprima prin însăși propria ta prezență. De exemplu, a crede în adevărul „Aham Brahma Asmi", "Eu sunt Brahman" înseamnă a simți deja fiorul eternității, a trăi odată cu această idee sentimentul infinității și al existenței pure, necondiționate și nelimitate de nimic. Realizarea spirituală propriu-zisă, care este mai mult decât o simplă credință în ideea "Eu sunt Brahman", constă într-o transcendere a oricărei reprezentări mentale, o trăire liberă a identității în Dumnezeu.

Evident, aspirația constantă de reprezentare a Totului, a lui Brahman, în minte face ca gândurile noastre să devină din ce în ce mai rafinate și mai limpezi, apte de o reflectare din ce în ce mai inspirată a Realității divine. Odată ce trecem de la stadiul gândurilor și al conceptelor cu privire la lucruri sau obiecte materiale, la stadiul gândurilor cu privire la realități mai subtile și mai înalte, conceptele ajung să fie asociate cu o bogăție lăuntrică din ce în ce mai mare. Dar nu trebuie să ne oprim aici. Și nici să nu confundăm Realitatea cu reprezentările noastre lăuntrice.

Atunci când urmărim să conceptualizăm Realitatea Supremă atotcuprinzătoare, Brahman, este evident că orice gând nu face decât să nege această Realitate Supremă, pentru că, în definitiv, toate noțiunile, oricât de subtile și permisive ar fi, sunt incluse în Divin, așa cum este inclusă și mintea însăși. Gândurile, chiar cele foarte complexe, operează pe un nivel de bază al universului mental; credințele operează pe niveluri mult mai profunde. Dincolo de acestea, certitudinea Realității Supreme, a existenței omniprezente a lui Dumnezeu, este însăși "respirația" conștiinței divine care răsuflă prin toți "porii" materiei. Ea nu se afla circumscrisă vreunui nivel al universului mental, psihic sau fizic, ci impregnează nespus de subtil întreaga existență. Ea este, am putea spune, o generalizare a generalizărilor, o sursă a surselor existenței, vieții, cunoașterii.

Frank Bianco, un mistic creștin contemporan, spunea: *"Dacă începi să-ți trăiești viața căutându-l pe Dumnezeu, care este tot ceea ce se află în jurul tău,*

fiecare moment devine o rugăciune".

Tradus în termeni creştini, tonul acestui "Cânt al Lebedei Supreme", Avadhūta Gītā, se aseamănă nespus de mult cu cel al unei rugăciuni creştine "de adoraţie". Oare de ce un astfel de cânt sau o rugăciune pot să ne apropie mai mult de înţelegerea Realităţii Supreme? Întregul proces al gândirii este un joc al reprezentărilor. Dar Totalitatea, Realitatea Supremă, nu poate fi reprezentată şi nici gândită, ci poate doar fi cântată cu Inima. De asemenea, Realitatea Supremă este deasupra oricărei emoţii sau simţiri individuale, deoarece universul psihologic al stărilor lăuntrice continuă să fie mereu dominat de conştiinţa dualităţii dintre o trăire şi trăitor (cel care o experimentează).

S-ar putea oare trăi trăirea trăitorului ultim, a Sinelui Suprem? Realitatea Divină, ceea ce suntem cu adevărat, nu poate fi gândită sau trăită. Noi nu putem decât să **o fim**. Acesta este de fapt demersul meditaţiei veritabile. Nu a gândi, nu a face reprezentări, nu a găsi semnificaţii, nu a reflecta asupra unor concepte. Nu a te abandona unei trăiri este important, ci, în ultimă instanţă, a accede dincolo de orice reprezentări, în purul A Fi. Existenţa Pură, Sat, aşa cum ni se poate revela în unele momente de graţie ale vieţii, ori în meditaţii, se acoperă apoi din nou cu "haina" diferitelor atribute şi concepte. După clipele extatice în care savurăm existenţa pură, fără nici un atribut, revenirea spre conştiinţa personală se face adesea trecând printr-o perspectivă cosmică. Atunci ea se exprimă prin "A fi iubirea pură", "A fi plenitudinea", "A fi eternitatea", "A fi beatitudinea", "A

fi infinitul". (Din purul "A Fi" se trece la "A fi cu atribute cosmice"). "A Fi" înseamnă plenitudine, înseamnă completitudine. Când Existența Pură, Sat, se revelează, nu mai există întrebări, cerințe, nevoi personale... Rămâne doar sentimentul unei constante dăruiri de sine pornind din iubire. În această dăruire, în acest abandon total, Sinele Suprem, Pura Existență, se revelează din nou și din nou.

Meditațiile de revelare a Sinelui, abordate cu atitudinea corectă, ne revelează faptul că un demers personal, în care noi am căuta să ajungem prin propriile eforturi la Realitatea divină, la Sinele Suprem, Ātman, este inutil. Tot ceea ce se poate face este doar o îndepărtare a ceea ce nu ești. De fapt, nu este vorba despre o căutare. Jñāna yoga (yoga cunoașterii) afirmă că este suficient să cunoști (acea cunoaștere cu Inima, acea Cunoaștere-Iubire), că este suficient să realizezi că tu ești deja acea Realitate Divină. Cunoașterea discursivă, cunoașterea făcută cu mintea, se face prin "apucare" și are caracter secvențial; cunoașterea făcută cu Inima se realizează prin abandon și cuprinde Totul în simultaneitate, în prospețimea momentului Acum.

Pentru a avea acces la cunoașterea Inimii e necesară în prealabil o liniștire a activității minții. Atenția, conștiența nu se mai îndreaptă spre minte, ci spre Inimă. Atunci când nu mai simți în permanență curiozitatea de a-ți asculta gândurile, o liniște din ce în ce mai profundă te pătrunde și ești pregătit să-ți "asculți" Inima.

Când ești capabil să realizezi ceea ce ești cu

adevărat, se produce o spontană detaşare de acele lucruri cu care până atunci te identificai (trupul, psihicul, mintea). Atunci, survine o dez-identificare faţă de acele structuri, o detaşare de ceea ce eşti în aparenţă. Miracolul care rămâne este de fapt sursa tuturor inspiraţiilor autentice, a tuturor extazelor pe care le-au trăit vreodată misticii, este sursa esenţială a oricărei iubiri pe care a trăit-o vreodată o fiinţă. Şi este totodată chiar dincolo de aceasta, sursa oricărei iubiri pe care ar putea să o trăiască cineva vreodată... Totuşi, ceea ce rămâne după dez-identificarea cu orice structuri şi reprezentări este dincolo de minte şi nu are asociat nici un concept. Orice cuvânt am găsi nu ar fi decât o reprezentare, o imagine şi nu Realitatea, Dumnezeirea. În preaplinul păcii, al iubirii şi al fericirii pure, gândirea se dovedeşte a fi inaptă în a mai reprezenta Realitatea. Atunci survine, prin graţia aceleiaşi spontaneităţi, o dez-identificare, o detaşare de minte şi implicit de trup şi sentimente. Survine un abandon al minţii. În el se revelează conştiinţa non-dualităţii, advaita. Este de asemenea fascinant faptul că nu este vorba despre un abandon pe care să îl facem ca urmare a unui efort conştient sau, altfel spus, luptând cu gândurile sau străduindune să ne debarasăm de ele. Fenomenul se produce spontan. Mintea se abandonează prin ea însăşi.

Conştiinţa martor

"Egoul nu este Realitatea; Realitatea este pretutindeni aceeaşi,

nimic nu o determină să îşi asume o formă.

Fără nimeni care să perceapă, fără nimic de perceput,

Cum să fii propriul obiect al cunoaşterii?"

Dattātreya – Avadhūta Gītā, I, 28

Conştiinţa unităţii, ce implică recunoaşterea adevărurilor fundamentale susţinute de Advaita Vedānta, reprezintă o cheie de boltă a vieţii noastre spirituale. Conştiinţa unităţii divine a Tot devine un mijloc inefabil de înţelegere a sensului ultim al tuturor simbolurilor şi enigmelor existenţei noastre. Însuşi sensul existenţei noastre, răspunsul la întrebarea "Cine sunt Eu?", se descifrează prin revelarea conştiinţei unităţii totului.

Viziunea Totalităţii despre care vorbeşte Advaita Vedānta nu este propriu-zis o simplă viziune filozofică şi nici măcar o problemă de credinţă. Este expresia cea mai intimă a existenţei şi totodată expresia ei totală. Este consecinţa firească a conştientizării naturii conştiinţei. A deveni conştient de ceea ce reprezintă cel mai profund aspect al existenţei tale. Astfel, conştiinţa nu se mai îndreaptă spre un obiect exterior, nici către trup ori sentimente sau gânduri, ci către ceea ce este martorul tuturor acestora. Conştiinţa nu se mai îndreaptă spre ceva "exterior", pentru a crea un raport între ea (subiectul) şi ceea ce este observat (obiectul). Aici conştiinţa se îndreaptă

către ea însăși. Acesta este gestul esențial al meditației de revelare a Inimii spirituale, în care dualitatea subiect – obiect dispare. Conștiința martor se observă doar pe sine însăși. Astfel, non-dualitatea, viziunea unității este expresia existenței pure, o viziune a conștiinței însăși, nu a sufletului sau a minții, deoarece sufletul și mintea pot fi observate, obiectivate, prin urmare nu sunt realitatea ultimă a ființei noastre.

Unitatea în dualitate

"Unii cred în non-dualitate,
alții în dualitate.
Dar nici unul nu vede Realitatea în toate lucrurile,
Realitate care este dincolo de dualitate și non-dualitate."

Dattātreya – Avadhūta Gītā I, 36

Viziunea unității aduce intuiția raporturilor tainice care există între toate lucrurile, precum și conștiința unui miez. Ea aduce o transformare în însuși miezul lucrurilor, o transformare a viziunii în însăși inima imanenței Totului.

Tocmai pentru că este expresia unei sinteze a tuturor ipostazelor și posibilităților, conștiința unității Divine nu înseamnă o simplă disoluție în nemanifestare, o negare a lumii (ca fiind doar iluzorie, Maya) ori o ignorare a multiplicității. Prin urmare, conștiința unității divine nu trebuie să ducă la o încetare a activității în lume și nici la refugiul într-o stare care ar vrea să fie o continuă resorbție în vid sau

o dispariție a tuturor gândurilor. Fără îndoială, există momente de vid mental, de suspendare completă a existenței duale, de resorbție, de "răpire" în extaz, însă după aceea conștiința unității începe să se difuzeze în acțiuni, în gânduri, în lumea percepută ca diversitate în unitate. În felul acesta lumea, chiar dacă apare din punct de vedere exterior la fel, este îmbrățișată de Dumnezeu și continuă să exulte, să iradieze conștiința Dumnezeirii. Putem spune că astfel viața, percepțiile înfloresc din liniște, iar gândurile se nasc din vidul conștiinței unității. În felul acesta, nemișcarea se insinuează în mișcare. Dar această activitate (mișcare a trupului, a emoțiilor și a minții) este acum de o cu totul altă natură, pentru că Unicul, conștiința unificatoare a Dumnezeirii, dă naștere unui sentiment al autenticității, al prezenței pure care se exprimă în acest gest. În conștiința vie a momentului prezent se revelează un dinamism cu totul nou. Conștiința Sinelui Divin, Ātman, impregnează acum orice act de percepție, orice sentiment și orice gând.

Care este atunci raportul între unitate și dualitate? Răspunsul la această întrebare nu poate fi exprimat decât folosind paradoxul, o logică ce transcende normele gândirii duale. Voi oferi răspunsurile a doi adepți ai Advaitei.

"Non-dualitatea nu înseamnă "unul" în sensul eliminării tuturor diferențelor. Într-un mod misterios, diferențele sunt totuși prezente în unic. Ele nu mai sunt separate și totuși sunt încă acolo." - Bede Griffiths

"Acesta este probabil misterul fundamental al universului: că pe măsură ce lucrurile devin mai unificate, mai puțin separate, în egală măsură ele devin mai individuale și mai prețioase." - Christopher Alexander

Abandonul conștiinței individuale

"Atunci când vasul este spart,
spațiul din vas se resoarbe în spațiu.
La fel, atunci când nu mai există corp,
înțeleptul se resoarbe în forma sa proprie, Sinele suprem."

Dattātreya - Avadhūta Gītā II, 25

În orice elan, în orice aspirație sinceră către Dumnezeu există fiorul unității, al eternității și al infinității divine. Practic, chiar dacă nu suntem conștienți încă de acest aspect foarte subtil, el ne ghidează adeseori viața. În momentele de sinceră aspirație spirituală putem spune că individualitatea și conștiința divină nu se mai opun una celeilalte, iar conștiința individuală este pătrunsă de conștiința Inimii Spirituale, de conștiința dumnezeirii. Atunci, egoul nu se mai opune disoluției sale. În conștiința individuală survine un elan al disoluției, un elan al topirii în Dumnezeu. În astfel de clipe, de exemplu în timpul meditației de revelare a Inimii Spirituale, conștiința individuală aspiră spre Dumnezeu, iar egoul devine precum un fluture care, mereu fascinat de flacăra lumânării, sfârșește prin a fi ars de aceasta.

Neti! Neti! - Calea negării oricăror atribute

"Acolo unde mintea nu mai poate cunoaşte nimic,
cu adevărat nu mai este nimic de spus.
Supremul este Unicul liber.
Purificat de gânduri,
absorbit în conştiinţa existenţei netulburate,
Avadhūta mărturiseşte Realitatea Supremă."

Dattātreya - Avadhūta Gītā V, 32

În practica spirituală, atitudinea interioară cu privire la "căutarea" lui Dumnezeu este o consecinţă directă a felului în care noi înşine ne raportăm la Realitatea Supremă, la Dumnezeu. În diferitele tradiţii spirituale ale umanităţii s-au evidenţiat, de-a lungul timpului, două tendinţe fundamentale. Ele au fost denumite în creştinism Via Negativa (Calea Negării) şi Via Positiva (Calea Afirmării) sau, altfel spus, urmând terminologia spiritualităţii ortodoxe, calea apofatică şi calea catafatică. Termenul „apofatic" se referă la o formă de apropiere de Realitatea Supremă şi de cunoaştere directă a lui Dumnezeu obţinută prin negarea tuturor conceptelor care ar putea fi aplicate cu privire la El. (Termenul provine din limba greacă, *apophatikos* – negativ, de la *apophasis* - negare). În contrast cu acesta, termenul „catafatic" se referă la cunoaşterea lui Dumnezeu obţinută prin „definirea" Realităţii Supreme, a lui Dumnezeu, folosind adjective sau afirmaţii care să îl caracterizeze. (Termenul provine din limba greaca, *kataphatikos* – afirmativ, de la *kataphasis* - afirmare). Această distincţie s-a evidenţiat şi dezvoltat atât în tradiţia islamică, cât şi în

cele iudaică și creștină.

Calea apofatică, calea negării, este exprimată în Advaita Vedānta prin celebra afirmație „Neti, Neti!" –„Nu este aceasta, nu este aceea", atitudine prin intermediul căreia învățăm să ne detașăm de orice concept mental sau idee care ar putea descrie Realitatea Supremă. Această negare a calificativelor lui Dumnezeu, atribute numite în creștinism „perfecțiuni" ale lui Dumnezeu, cum ar fi, de exemplu: Viața, Bunătatea, Iubirea, Omniscienta, Omnipotența, este absolut necesară, din moment ce Dumnezeu este dincolo de puterea minții de cunoaștere, înțelegere și imaginație.

De aceea veți găsi în Avadhūta Gītā repetarea unor negații ce, toate, conduc către depășirea minții și cuprinderea Adevărului din cea mai adâncă perspectivă.

Cine sunt Eu?

"Toate textele sacre afirmă că Realitatea supremă
este imaterială, pură, imuabilă,
fără formă fizică, egală pretutindeni.
Eu sunt această Realitate; știu aceasta fără nici o îndoială."

Dattātreya - Avadhūta Gītā I, 20

Ramana Maharsi recomanda introspecția interioară pentru a se ajunge la revelarea esenței noastre divine, Sinele - Ātman. În metoda recomandată de Ramana, acest "Eu", acest intim fior al propriei existențe, conștiința martor, se îndreaptă

către ea însăși. Întrebându-ne: "Cine sunt eu cu adevărat?", trecând de orice răspuns superficial și identificare cu ceea ce este efemer, trecând de corpul fizic, de structura energetică, psihică, mentală, ajungem să trăim revelația răspunsului suprem. El ne deschide spre ceea ce suntem cu adevărat, dincolo de orice iluzie.

Koan-ul suprem este: "Cine sunt Eu?" Aceasta este întrebarea fundamentală, sursa tuturor celorlalte. Înțelegerea motivului pentru care ea reprezintă întrebarea fundamentală reprezintă totodată o garanție a faptului că întrebarea începe să fie pusă corect. Dacă pentru noi răspunsul la întrebarea "Cine sunt Eu?" nu ar putea rezolva și toate celelalte întrebări fundamentale cu privire la existența lumii și a cunoașterii ei, atunci înseamnă că încă nu am dat acestei întrebări ponderea pe care ea o poate avea și implicit că ea nu reprezintă încă "întrebarea fundamentală" și totodată cheia oricărei enigme a existenței. Chiar dacă formularea este aceeași, există multe feluri în care îl putem înțelege pe "Eu". Din perspectiva cea mai profundă, "Eu" este Sinele Suprem, Ātman, iar această înțelegere este de fapt o identificare, revelarea adevăratei noastre naturi și totodată a întregii existențe, pentru că ar fi imposibil să ne stabilim în acest focar divin și în același timp să ne simțim încă separați de Tot, sau să mai păstrăm atunci o conștiință dual ă. Însă până la această realizare, acel Eu la care se referă întrebarea reprezintă pentru fiecare dintre noi sentimentul cel mai profund al existenței proprii. Sfatul pe care îl dau Jñāna yoghinii este tocmai acela al dez-identificării

acestui intim și pur Eu de diferitele structuri asociate în mod convențional propriei noastre ființe.

Revelația

"Dacă Realitatea supremă are o unică formă,
de ce există Brahma și nenumărați zei?
Cunoașterea are o savoare unică,
eu sunt precum cerul."

Dattātreya - Avadhūta Gītā III, 24

Drumul de la a crede la a ști cu certitudine, incontestabil (adică dincolo de orice argumente pro sau contra pe care mintea le-ar putea aduce), trece prin revelație. De aceea, revelația este miezul experienței mistice. Revelația Sinelui Suprem se poate exprima prin Lumină, prin Vid beatific, prin Iubire atotcuprinzătoare, prin sentimentul eternității sau al unității a Tot, în Tot, în Dumnezeu. Revelația e o cunoaștere realizată cu toată ființa, nu numai cu mintea. Prin urmare, pentru ca credința să devină cunoaștere de sine, trebuie să se detașeze mai întâi de minte, de personal, să trăiască și ea în imponderabilitatea Adevărului Pur.

Śańkara, un mare mistic vedantic, spunea: "Meditează asupra adevărului: "Tat tvam asi – Acela (Brahman) ești Tu (Ātman)", și realizează identitatea lui Ātman cu Brahman. Străduiește-te să distrugi această iluzie și înțelege profund adevărul că Ātman și Brahman sunt una.

Realizarea spirituală ar putea fi descrisă astfel: există o conștiință continuă a unității dintre Ātman și

Brahman. Nu mai există nici o urmă din identificarea lui Ātman cu învelișurile sale. Orice simț al dualității este cu desăvârșire șters. Există o conștiință pură și unificată. Despre omul care este ferm stabilit pe acest nivel de conștiință se spune că este iluminat.

Un om este eliberat chiar în această viață atunci când el este deplin și permanent stabilit în starea de iluminare. Beatitudinea sa este fără de sfârșit."

Iar Avadhūta Gītā spune că Beatitudinea este totul și totul este Beatitudine.

Claudiu Trandafir
profesor de yoga

Introducerea ediției în limba franceză

-Variații pentru un singur suflet-

Trebuie să mărturisim că acest text - dialogul între un Avadhūta și gândirea lui – ar putea fi suficient prin el însuși, iar aceste cuvinte nu sunt decât un ritual de ospitalitate; odată citit textul, totul se întoarce în focul liniștii de unde totul a luat naștere.

Dattātreya, cel căruia îi este atribuit acest imn, este un autor mitic. Se spune că ar fi fost o încarnare a lui Vișnu. Cu toate acestea, reprezentarea sa tradițională cuprinde suficiente trăsături semnificative (ulcior, cochilie, trident) pentru a vedea în el chintesența trinității (Trimūrti) indiene: Brahmā, Vișnu, Śiva. Nu ne-am putea dori o companie mai bună decât a acestor trei maeștri ai Realității Ultime reuniți într-o unică și aceeași individualitate venerabilă.

Pământul Indiei este extrem de darnic în înțelepți, care sunt precum plămânii filozofiei. De la yoghini la sādhu-și rătăcitori, o întreagă paletă de căutători ai Adevărului. Între ei, Avadhūta apare ca fiind cel care a transcens condiția umană, care s-a eliberat de orice emoție, care este liber în mișcările sale la fel ca

șarpele, albina sau vântul. El a devenit însăși simplitatea. Nu aparține nici unei confrerii, nici unei biserici, nici unui ordin. El este la fel de viu și de prezent ca însăși eternitatea.

Avadhūta este considerat a avea cea mai înaltă înțelepciune. Este cel mai radical, dar și cel mai plăcut. El nu ne vrea nici binele, nici răul. Cuvântul său este precum un oracol dezgolit de orice profeție, de orice promisiune. El nu formulează decât evidente adevăruri neverificabile cu un entuziasm și o constanță care nu se descurajează. El leagănă în brațele sale non-dualitatea până când ea se dizolvă în neant, în non-existență, până când maya, lumea fenomenală, devine inutilă.

Înțelepciunea nu este deci scopul, deoarece nu este nimic de dobândit în această lume plutitoare unde suntem amenințați în mod direct de devenire și de urmașul ei: biografia.

Avadhūta a trăit cu siguranță ceea ce Jiddhu Krishnamurti a spus auditoriului său la Ojai (California), la 1 mai 1982: „De ce avem convingeri? Un spirit mutilat de convingeri este un spirit bolnav".

Să redăm imediat ființa umană integrității ei originale, să ștergem zgura iluziilor și a îndoielilor, să liniștim în mod nobil cel mai îngrijorător, cel mai avid, cel mai agitat paznic al închisorii noastre: mintea care locuiește în noi.

Manas, așa cum este numită mintea în limba sanscrită, s-a născut din dorință, „care a fost primul său germene" (Ṛgveda, imnul X-129). Filiație hotărâtoare în tradiția indiană, care face astfel din gândire locul emoțiilor. Poetul clarvăzător, acel rishi care a scris acest imn, nu era un medic legist al creației, nici un profet îndrăzneț al metamorfozelor noastre. El a trasat un arc de cerc între non-manifestat, perceput ca fiind adevărata matrice a creației, și lumea aparențelor, pe care noi o numim realitate.

Nu numai că gândirea reacționează la tot ceea ce simțurile noastre percep, dar în plus ea asociază aceste percepții cu cuvinte, stabilește concepte, alege adevăruri întronate ca certitudini și încoronate ca și convingeri. Iată cum spiritul este orbit de propria sa gândire, este „mutilat de convingere", așa cum afirma Krishnamurti. Este vorba despre un mecanism subtil, brăzdat de intuiții, adevărată oglindă unde toate iluziile vin să se audă spunând că sunt cele mai frumoase din imperiul formelor.

Extras din dialogul dintre Kṛṣṇa și Arjuna din Bhagavad-Gītā:

„Kṛṣṇa: De acolo de unde provine mintea, care este mobilă și rătăcitoare, trebuie să o stăpânești și să o conduci în sine.

Arjuna: Cu adevărat, o, Kṛṣṇa, mintea este agitată, turbulentă, violentă, încăpățânată. Să o stăpânești este la fel de dificil ca a prinde vântul.

Kṛṣṇa: Fără îndoială, Arjuna, să stăpânești mintea este foarte dificil. Este adevărat, este agitată, dar poți să o stăpânești printr-o energie caracterizată de detașare.

Arjuna: O energie fără pasiune? Și dacă este imposibil? Dacă nu ajung la această detașare, ce mi se va petrece, o, Kṛṣṇa? Tăiat în două, nu sunt eu oare împrăștiat ca norii, fără nimic pe care să pășesc, pierdut pe calea conștiinței?"

„Cunoașterea are o savoare unică, eu sunt precum cerul." repetă Avadhūta.

Aceasta este ceea ce aude gândirea, o naufragiată a Saṃsāra-ei. Saṃsāra desemnează mișcarea permanentă a lumii, sau mai exact curgerea universală.

Așa cum se vede, nu este vorba nici despre o proclamație dogmatică, nici despre o rețetă mistică. Un simplu lotus care se deschide pe suprafața imobilă a apei dintr-un lac ale cărui margini nu se văd, o viziune a conștiinței.

„Cunoașterea are o savoare unică, eu sunt precum cerul."

Acolo unde sanscrita structurează inexprimabilul, franceza sugerează inefabilul.

A traduce, afirma Jean Cocteau, înseamnă a împăia un clar de lună.

Dar ar putea fi, pe de altă parte, și să dai suflu unui lucru lipsit de viață.

Atunci când universul formelor nu este decât visul unui zeu și când energia care îl face să apară nu este decât un foc ascuns sub cenușa spiritului, acțiunea nu ar putea fi decât uitarea momentană a imobilității, iar cuvântul – bâlbâiala liniștii.

Filozofie? Spiritualitate? Poezie?

Cine ar putea spune de unde apare această observare a unei realități care dispare fără să fugă și fuge fără să se miște? Realitate care este numită Unicul, Imuabilul, Eternul, Brahman sau Acela. Cu cât vrem să fim mai exacți, cu atât cuvântul pierde din putere. Limbaj lovit de anorexie transcendentă!

Zeii sunt aici doar pentru a ne stinge setea de imagini.

Fără obiecte, cum am putea să ne potolim nevoia de povești și de mituri?

Vetrele noastre ar fi lipsite de flăcări, inimile noastre ar fi stinse. Nu am ști că viața este un joc al cărui sens ne scapă, am fi distruși de ignoranță. Nu am ști că adevărata noastră esență este „Ceea ce nu moare".

Această lume – acest spațiu și acest timp care sunt substanța jocurilor noastre empirice – această lume, care ne privește trecând ca pe niște ocnași ai

neantului, se bazează - nimic nu ne predispune către acest paradox care nu poate fi transformat într-un credo – pe „ceea ce nu moare", pe Ființă, Sat în limba sanscrită, - iar gândirea singură, limitată și muritoare, nu poate regăsi calea acestei Nirvāṇa.

Datorită unei percepții care invalidează orice formă de experiență, care descurajează orice formă de credință, suntem convinși că am putea fi ființa despre care este vorba aici; există întotdeauna un elan al inimii care caută în lumină un pod suspendat între acest univers efemer și catacombele celeste unde se dezvăluie Ființa incomensurabilă ale cărei fructe suntem.

Întrebarea „Cine este acolo?" (Cine sunt eu?) a conștiinței noastre este acest pod de negăsit.

Frumusețea Absolută nu pune întrebări la care nu are răspunsuri.

Ni se spune că Ființa este neatinsă de naștere și moarte, că nu cunoaște nici devenirea, nici destinul, că nu poate fi auzită, văzută, atinsă – nici conceptualizată și, în consecință, nici exprimată.

Kṛṣṇa, emoționat de prietenia lui pentru Arjuna, și dornic să îl smulgă din suferința care îl desfigura și din confuzia care îl copleșea, a îndrăznit să îi declare: „Eu sunt Dorința în armonie cu Ordinea lumii" – ceea ce ar fi deja suficient pentru a transfigura orice morală – pentru a adăuga apoi că toate formele care există în

Natură, provin din el.

Nu este aceasta o încarnare a lui Vișnu, el însuși manifestare a supremului Brahman, cu alte cuvinte a Ființei? Este deci Divinitatea, Dumnezeu? Dumnezeu? – garantul Revelației?

Formele?

Krșna precizează:

„Dar nu eu sunt în ele, ci ele sunt în mine."

Iată podul atât de căutat. Dar un pod fără traverse de lemn, fără balustradă, și de fapt fără nici un abis care să fie trecut.

Instantaneu al conștiinței, care nu poate fi redus la o simplă analiză.

Avadhūta afirmă „Eu" doar datorită unei pure politeți gramaticale. Chiar și atunci când se poate observa un efluviu de subiectivitate, se poate observa de asemenea și obiectivitatea imposibilă, simplă cârjă pentru sufletul care șchiopătează, în depărtare.

"Acolo unde mintea nu mai poate cunoaște nimic,
cu adevărat nu mai este nimic de spus.
Supremul este Unicul liber.
Purificat de gânduri,
absorbit în conștiința existenței netulburate,
Avadhūta mărturisește Realitatea Supremă."

Numai dacă suntem cufundați în propria noastră conștiință putem, imediat și simultan, să ne manifestăm în întregime în aparența noastră.

Adevărul are nevoie de ficțiunea teatrului pentru a se lăsa contemplat.

Cititorul este autorul propriei sale cărți, stăpânul propriei sale înțelegeri.

El știe că utopia pe care o numește Dumnezeu este el însuși.

El știe că lumina nu cunoaște nici răsărit, nici apus.

El știe că adevărul nu este nici în el, nici în afara lui.

El știe că adevărul este pur și simplu el însuși – și că numai un surâs l-ar trăda.

El știe că credința este suspinul metafizic al iluziei.

Noi nu suntem decât măști liniștite de către forme, în mișcarea neîntreruptă a perfecțiunii.

Noi nu vorbim decât cu o singură voce, a noastră.

Toți membrii unui cor cântă aceeași notă, colorată de diversele partituri de pe pupitre, dar nota este în mod negreșit aceeași.

Ființa apare din această notă, dar fără a avea o partitură unde să se manifeste, între liniile portativului.

Ființa nu are altă vocație decât aceea de a exista.

Ea nu caligrafiază decât infinitul.

Nimeni nu ar ști vreodată cum să îi întrerupă cântecul, pentru că nu există nici un interpret.

Voi sunteți firmamentul plin de stele și de sori, dar nu puteți să îl cunoașteți, nu puteți să îl conceptualizați, nu puteți să îl simțiți – nu puteți decât să îl ignorați, nu puteți decât să îl trăiți.

Pădurea nu mai ascunde arborele.

Alain Porte

Capitolul 1

1. Cu adevărat, doar prin grația lui Dumnezeu
apare oamenilor înțelepți gândul despre non-dualitate,
îndemnându-i să se elibereze de marea frică.

Este o primă intuiție pe care o are cel ce aspiră către spiritualitatea pură. *

2. Întreg universul este umplut de Sine (Ātman),
care este fără formă.
Cum să îl glorifici?
El este numai Beatitudine.

Atman este totul. Cine este cel care glorifică și cine este cel care este glorificat?

3. Universul alcătuit din cele cinci elemente
pare a fi o iluzie.

---

* Textul italic reprezintă notele editorului român.

Cui să îi aduc omagiu,
Eu care sunt unic şi fără pată?

Cele cinci elemente de bază ale creaţiei sunt pṛthivī tattva (energia subtilă a pământului), apas tattva (energia subtilă a apei), tejas tattva (energia subtilă a focului), vāyu tattva (energia subtilă a aerului) şi ākāśa tattva (energia subtilă a eterului).

4. Cu adevărat, totul este numai Sine (Ātman).
Nu există diferenţierea sau nediferenţierea.
Cum să spui că Sinele este sau nu este?
Sunt plin de uimire!

5. Esenţa întregii Vedānta
este această supremă cunoaştere plină de discernământ:
Eu sunt Sinele, Ātman fără formă,
Prezent, prin natura mea, în toate lucrurile.

Vedānta (sfârşitul Vedelor) este o filozofie hindusă ce îşi are originile în Vede, dar îşi găseşte expresia clasică în Upaniṣad-e, care sunt continuarea ezoterică a ritualismului vedic. Deşi există şi o Vedānta dualistă, ea este în primul rând cunoscută ca o filozofie non-dualistă ce afirmă că nu există decât o Unică Realitate ce apare ca diversitate doar minţii neiluminate.

6. Dumnezeu alcătuit din toate lucrurile,
asemănător spaţiului fără limite,

pur în esență și pe care nimic nu îl influențează
acest Dumnezeu sunt, fără nici o îndoială, eu însumi.

Acesta este unul dintre marile adevăruri din Advaita Vedānta.

7. Cu adevărat, sunt infinitul imuabil,
singurul care poate cuprinde conștiința pură.
Nu cunosc plăcerea sau neplăcerea
Și ele nu mă ating.

8. În mine nu există gânduri bune sau rele;
în mine nu există acțiuni bune sau rele;
în mine nu există cuvinte bune sau rele.
Nimic nu poate modifica savoarea cunoașterii.
Sunt dincolo de simțuri.

9. Da, gândirea este asemănătoare cerului,
da, ea este fără limite,
ea a depășit totul, ea este orice lucru;
dar gândirea nu există
din perspectiva realității ultime.

Din perspectiva Realității Ultime, există doar Sinele, cu care este deplin identificat un Avadhūta. De aceea el poate să rostească „Eu sunt Brahman (Dumnezeu)".

10. Eu singur sunt întreaga lume.
Cum poate fi perceput ceea ce sunt Eu
Dincolo de spațiu, Unicul fără al doilea,
Cum poate fi considerat Sinele manifestat sau ocultat?

11. Tu ești Acela!
Cum de nu vezi că Imuabilul se reflectă în mod egal în toate lucrurile?
Tu ești acest soare ce nu apune niciodată.
Cum poți atunci să gândești în termeni de zi și noapte?

12. Sinele, Ātman, care doar el există pretutindeni, fără încetare, nu este fragmentat.
„Eu sunt cel care meditează; trebuie să meditez asupra Supremului"...
Cum să împarți astfel ceea ce nu poate fi împărțit?

13. Tu nu ești nici născut și nici nu mori vreodată;
nu ai fost niciodată acest corp.
„Totul este Brahman" este ceea ce spun toate textele sacre, în numeroase moduri.

14. Tu eşti în acelaşi timp exterior şi interior.
Tu eşti Beatitudine absolută, pretutindeni, mereu.
De ce supus iluziei alergi încoace şi încolo ca un vampir?

15. Nu există nici unire, nici separare,
nici pentru tine, nici pentru mine.
Nu există nici eu, nici tu, nici lumea:
Cu adevărat, totul este numai Ātman.
16. Aşa cum simţurile tale nu îţi aparţin, nici tu nu aparţii simţurilor tale.
Cu adevărat tu eşti Realitatea supremă.
Atunci, de ce suferi?

17. Pentru tine nu există nici naştere, nici moarte, nici gândire,
nici supunere sau eliberare, nici bine sau rău.
De ce suspini, copilul meu?
Nici tu, nici Eu nu avem nume sau formă.

18. O, minte, supusă iluziei, de ce alergi ca un vampir?
Priveşte Sinele netulburat de nimic!
Renunţă la pasiuni şi fii fericită!

Una din caracteristicile minţii este agitaţia, permanenta trecere de la un gând la altul, cu aviditatea găsirii a ceva nou. Meditaţia aduce şi liniştirea minţii.

19. Cu adevărat, tu eşti această Realitate pe care nimic nu o tulbură,
neschimbătoare, eternă, a cărei esenţă este libertatea.
Nici pasiunea, nici detaşarea nu te ating.
De ce atunci să suferi de dorinţa dorinţei?

Dorinţele sunt cele care, din perspectiva vedantică, înlănţuie şi provoacă reîncarnările succesive ale oamenilor. Nu mai doreşti nimic trăind în armonia divină a totului în care ai totul, eşti totul, deplin fericit.

20.Toate textele sacre afirmă că Realitatea supremă
este imaterială, pură, imuabilă,
fără formă fizică, egală pretutindeni.
Eu sunt această Realitate; ştiu aceasta fără nici o îndoială.

21. Să ştii că ceea ce are o formă este nereal;
numai ce este fără formă este etern.
Prin transmiterea acestui adevăr nu mai este cunoscută renaşterea.

22. Realitatea este una singură pretutindeni,
afirmă înțelepții.
Doar renunțând la pasiuni
Gândirea încetează să mai fie una sau multiplă.

23. Ce semnifică unitatea pentru non-ființă?
Și ce semnifică unitatea pentru ființă?
A fi sau a nu fi, ce înseamnă aceasta pentru unitate,
Dacă totul nu este altceva decât libertate?

24. Nimic nu te afectează, Realitatea este egală,
tu ești imaterial, nenăscut, imuabil.
Cum să te gândești la ceea ce există
spunând: eu cunosc sau eu nu cunosc?

25. Într-adevăr, ceea ce noi suntem a fost spus în scripturi prin: „*Tu ești Acela*".
Nereal se spune în Upanișad-e că este corpul alcătuit din cele cinci elemente: „*Nici acesta, nici acela*" (Neti, Neti).

26. Cu adevărat tu, prin ceea ce ești,
pătrunzi toate lucrurile.

Tu nu eşti nici cel care meditează, nici meditaţia, nici mintea.

Cum nu-i e ruşine minţii să spună că meditează?

27. Eu nu cunosc Beatitudinea, cum să o descriu?

Eu nu cunosc Beatitudinea, cum să o împărtăşesc?

Dacă eu sunt Beatitudine, Realitatea ultimă are formă proprie:

aceea de a fi aceeaşi, egală pretutindeni, asemănătoare spaţiului.

28. Egoul nu este Realitatea; Realitatea este pretutindeni aceeaşi,

nimic nu o determină să îşi asume o formă.

Fără nimeni care să perceapă, fără nimic de perceput,

Cum să fii propriul obiect al cunoaşterii?

Această strofă o clarifică pe precedenta. Eu sunt beatitudine. Nu există nimic altceva.

29. Într-adevăr, nici un obiect nu are formă infinită,

căci nici un obiect nu are Realitatea drept formă a sa.

Realitatea ultimă are Sinele drept formă unică,
și el nu este nici violent, nici non-violent.

30. Nimic nu te afectează, Realitatea este în mod egal în toate,
imaterială, nenăscută, imuabilă.
Cum să vorbești despre iluzie din perspectiva Sinelui?
Și cum să mai spui: eu sunt în iluzie?

31. Atunci când un vas este spart, spațiul din el dispare cu totul, este absorbit în spațiul infinit și nu mai este diferit de acesta.
Când mintea devine pură
nu mai percep nici o diferență între minte și Ființa Supremă.

Mintea este pe deplin pură doar când se topește în Sine.

32. Nu există nici vasul, nici spațiul cuprins în el.
Nu există nici suflet individual, nici formă a sufletului individual.
Vezi cu claritate că există numai Sinele,
pe care nu putem să îl cunoaștem, nici să îl facem cunoscut.

33. În orice loc, în orice moment, totul este Sinele,

etern, neschimbător,

totul este vid şi plin.

Să ştii că Eu sunt toate acestea, fără nici o îndoială.

34. Nu există nici Veda, nici lumile, nici zeii, nici sacrificiile,

nu există nici caste, nici clase sociale, nici familie, nici rasă,

nu există nici calea întunericului, nici calea luminii.

Realitatea ultimă are drept formă unică Sinele.

35. Din fericire, tu însuţi

eşti eliberat de conceptele de prezenţă şi de absenţă;

cum poţi să gândeşti că fiinţa ta

este în acelaşi timp perceptibilă şi imperceptibilă?

36. Unii cred în non-dualitate,

alţii în dualitate.

Dar nici unul nu vede Realitatea în toate lucrurile,

Realitate care este dincolo de dualitate și non-dualitate.

37. Cum să numești Realitatea,
care nu este nici albă, nici neagră,
care nu are nici sunet, nici formă
și care nu poate fi cuprinsă de cuvânt și gândire?

38. Atunci când întreg acest univers ireal
devine identic cu spațiul, începând cu corpul,
atunci este cunoscut cu adevărat Sinele,
iar curgerea dualității încetează.

39. Îmi apare evident adevărul că
esența ființei mele nu a fost separată de Sinele Suprem.
La fel cum e cerul, unul singur, neîmpărțit,
Cum ar mai putea exista meditație și cel care meditează?

40. Ceea ce fac, ceea ce mănânc,
ofrandele pe care le aduc, ceea ce dăruiesc,
nimic din toate acestea nu îmi aparține și eu nu sunt identic cu ele.
Nimic nu mă atinge, sunt nenăscut, neschimbător.

41. Să ştii că tot acest univers este fără formă,
să ştii că întreg acest univers nu este schimbător,
să ştii că tot acest univers nu este decât lumină,
să ştii că întreg acest univers are Beatitudinea drept unică formă.
42. Tu eşti Realitatea, fără nici o îndoială.
Ce să mai ştii în plus?
Cum ai putea să gândeşti că fiinţa incognoscibilă
Poate fi cunoscută?

43. De ce iluzia nu este adevăr, copilul meu,
de ce umbra nu este lumină?
Totul nu este decât Realitatea ultimă,
Asemănătoare cerului fără de pată.

44. Nu am nici început, nici mijloc, nici sfârşit,
Niciodată nimic nu mă înlănţuie,
Natura mea este fără pată, nimic nu mă atinge!
Toate acestea sunt adevărate.

45. Întreg acest univers îmi apare ca nefiind nimic.
Totul nu este decât Spirit.
Ce poate să semnifice apartenenţa la o castă sau situarea pe un nivel oarecare?

46. Ştiu că toate lucrurile sunt numai plenitudine, toate sunt indivizibilul Sine, ce se autosusţine.

Lumea fenomenală a simţurilor este nereală.

47. Tu nu eşti nici neutru, nici masculin, nici feminin,

nici conştiinţă, nici formă...

Tu eşti Beatitudine.

Cum să gândeşti că fiinţa ta este lipsită de Beatitudine?

48. Cu siguranţă, nu există purificare prin practici fizice,

nu există purificare prin îndepărtarea gândirii,

nu există purificare prin învăţătura maeştrilor,

Realitatea există prin ea însăşi, ea este pură prin ea însăşi.

49. Cu adevărat, nu există nici corp material, nici imaterial.

Cu adevărat, totul este numai Sine.

Cum să existe cele trei stări de conştiinţă şi cea de a patra stare?

50. Nu sunt nici înlănțuit, nici liber,
nu sunt diferit de Spirit.
Nu sunt nici actorul, nici spectatorul,
Nu sunt mai mult prezent decât absent.

51. Așa cum apa aruncată în apă
nu formează ceva diferit,
în același fel Spiritul și Materia
nu îmi apar ca fiind diferite.

52. Dacă nu ești niciodată nici înlănțuit, nici liber,
cum poți să gândești că ființa ta
are sau nu are o formă?

53. Îți cunosc Forma cea mai înaltă, vizibilă,
asemănătoare spațiului,
la fel cum îți cunosc forma inferioară,
asemănătoare cu un miraj.

54. Nu am nici un maestru, nici o învățătură,
nici un atribut, nici o acțiune.
Să știi că sunt prin natura mea pur, la fel pretutindeni, fără corp,
la fel ca cerul.

55. Tu eşti pur, nu eşti acest corp,
nu eşti gândirea.
Nu trebuie să te sfieşti să spui:
„Eu sunt Sinele, Realitatea Supremă".

56. De ce să plângi, o, gândire?
fii ceea ce eşti, fii aceasta prin tine însuţi!
Bea, copilul meu, supremul nectar al non-dualităţii
de dincolo de Timp.

57. Nu există nici cunoaştere, nici ignoranţă,
nici cunoaştere combinată cu ignoranţă.
Cel care are mereu o asemenea cunoaştere este însăşi Cunoaşterea.
Nu este altceva niciodată.

58. Nu este nevoie de cunoaştere, raţionament, timp, spaţiu, învăţătura unui maestru sau atingerea stării de samadhi.
A cunoaşte nu înseamnă nici a raţiona, nici a medita,
nu este nici ceva ce depinde de timp şi spaţiu,
sau de învăţătura unui maestru.
Eu sunt prin natura mea Conştiinţa perfectă,
Realitate asemănătoare cerului,
înnăscută şi neschimbătoare.

59. Nu sunt nici născut, nici mort,
nu fac acțiuni bune sau rele.
Eu sunt Brahman, fără pată, fără atribute.
Cum ar putea exista sclavia sau eliberarea pentru mine?

60. Dacă sunt prezență, lumină,
fermitate, plenitudine neîntreruptă,
fără a percepe niciodată vreo discontinuitate,
cum aș putea fi deasupra și dedesubt?

61. Întreaga lume strălucește nedivizată și unitatea ei nu poate fi distrusă.
O, cât de puternică este iluzia Magicianului
Care a creat dualitatea și non-dualitatea!

62. Se spune mereu: nici acesta, nici acela
pentru ceea ce are formă și pentru ceea ce nu are formă.
Există doar Beatitudinea care transcende
dualitatea și non-dualitatea.

63. Nu ai nici mamă, nici tată, nici părinți,
nici soț, copil, prieten,
nici plăceri, nici neplăceri.
De ce există atunci această suferință a minții?

64. O, minte, nu există pentru tine nici zi, nici noapte,
nici răsărit, nici apus de soare.
Cum ar putea imagina înțelepții
un corp fizic pentru Cel care este imaterial?

65. Sinele nu este nici divizat, nici nedivizat.
Nu are nici plăceri, nici repulsii.
El nu este nici totul, nici mai puțin de tot.
Cunoaște Sinele ca fiind imuabil!

66. Nu sunt nici actorul, nici spectatorul,
pentru mine nu există acțiune, nici trecut, nici prezent,
pentru mine nu există nici corp fizic, nici corp subtil,
de ce aș spune atunci: acesta îmi aparține, acela nu îmi aparține?

67. Nu cunosc durerea pasiunii,
nu cunosc suferința corpului,
Eu sunt cel ce sunt
asemănător spațiului în imensitatea sa.

68. O, minte, prietena mea, la ce bun să pălăvrăgeşti în continuare?

Prietena mea, toate acestea nu sunt decât speculaţii!

Ţi-am vorbit despre esenţa lucrurilor.

Cu adevărat, tu eşti Realitatea, tu eşti asemănătoare cerului.

69. Oricare ar fi starea lor,

în orice loc ar muri,

înţelepţii se dizolvă în Conştiinţă

aşa cum aerul dintr-un vas dispare în cer.

70. Indiferent dacă yoghinul se află într-un loc sacru sau în casa unui om din casta celor de neatins,

chiar dacă şi-a pierdut cunoştinţa,

atunci când corpul este părăsit, devine liber,

identificat cu Absolutul.

71. Datorie, bogăţie, dorinţă, eliberare,

lume animată sau neanimată, oameni...

Înţelepţii consideră toate acestea

drept iluzie.

72. Nici în trecut, nici în viitor, şi cu atât mai mult nici în prezent
nu realizez vreo acţiune
nu beneficiez de nimic;
aceasta este convingerea mea.

73. Într-o casă goală,
purificată de viziunea egală a tuturor lucrurilor,
astfel trăieşte, singur, liniştit, un Avadhūta.
El merge gol, fără nici o reţinere,
El percepe Absolutul,
totul în el însuşi.

74. Acolo unde nu există nici cele trei stări de conştiinţă şi nici a patra,
numai acolo se regăseşte în el însuşi.
Acolo unde nu există Ordine sau Haos,
Cum ar putea exista sclavie şi eliberare?

75. Niciodată, cu adevărat niciodată, un Avadhūta nu caută o formulă magică,
nici o carte a textelor sacre.
Cufundat într-o viziune egală pentru toate lucrurile, purificat prin meditaţie,
Trăieşte Realitatea ultimă.

76. Lucrurile nu sunt nici pline, nici goale,
nici adevărate, nici false.
Avadhūta, realizând adevărul scripturilor,
a spus totul spontan din însăşi natura sa profundă.

Capitolul 2

1. Indiferent dacă este un copil, sau chiar un desfrânat,
un nebun, un servitor sau un cap de familie,
ceea ce vine de la un maestru nu trebuie neglijat;
cine ar renunța la o perlă îngropată în noroi?

2. Nu trebuie să ne oprim la cuvinte,
frumusețea este în esența lucrurilor.
O barcă simplă, fără decorațiuni strălucitoare, lentă,
nu îi conduce oare pe malul celălalt
pe cei care doresc să traverseze râul?

3. Spiritul, plin de pace și asemănător cu spațiul, este
Imuabilul care, fără să facă nimic,
cuprinde toate lumile mișcătoare și nemișcătoare.

4. Cum ar putea această non-dualitate care impregnează toate lucrurile,
Cea care, fără efort, este singura care poate să facă să se mişte lumile vii şi nevii,
să fie diferită de mine?

5. Cu adevărat, pentru că eu sunt Supremul,
Beatitudine dincolo de ceea ce e esenţial sau neesenţial,
Eliberat de acţiunile de a merge şi de a veni,
Eliberat de îndoială şi confuzie,

6. Sunt astfel liber de orice diferenţiere,
Slăvit de zei.
Din această plenitudine, nu văd diferenţe
Nici chiar printre zei.

7. Bucuria risipeşte toate îndoielile.
Ce aş face dacă aş avea modificări ale minţii?
Totul apare, totul se resoarbe
Ca bulele de aer în apă.

8. Impregnând în eternitate orice lucru
începând cu inteligenţa cosmică
Spiritul este în ceea ce e dulce, picant, acru şi amar.

9. La fel cum aciditatea, prospețimea și dulceața se regăsesc în apă,
la fel materia și Spiritul îmi apar a fi inseparabile.

10. Fără nici un nume, mai subtil decât cel mai subtil,
Supremul este dincolo de gândire, de simțuri, de conștiință,
El este stăpânul lumilor și nimic nu îl tulbură.

11. Acolo unde există Acela, cel înnăscut,
cum ar putea exista un eu?
Cum ar putea exista un Tu?
Cum ar putea exista o lume a formelor?

12. Acela descris asemănător cerului
în realitate este asemănător cu cerul,
Spirit pe care nimic nu îl tulbură
conștient de toate lucrurile și de plenitudine.

13. Cu adevărat, Acela nu merge pe pământ,
nu este împins de vânt,
nici nu este acoperit de apă,
nici nu se află în foc.

Aceasta este o referire la deconditionarea unui Avadhūta. pṛthivī tattva, apas tattva, tejas tattva, vāyu tattva nu îl mai limitează în nici un fel.

14. Pătrunde întreg spaţiul,
fără ca nimic să îl pătrundă.
Este în acelaşi timp deasupra şi dedesubt,
În acelaşi timp nedivizat şi unic.

Ākāśa tatva, eterul subtil, despre care se spune că pătrunde totul, că influenţează totul, pe Avadhūta nu îl atinge. El este liber.

15. Pentru că Acela este subtil, invizibil şi imaterial,
înţelepţii au vorbit despre accesul la El,
în grade progresive.

16. Dar atunci când, pentru cel care se concentrează asupra întregii sale fiinţe,
se va produce dispariţia formei,
această resorbţie va determina o resorbţie interioară
în care apare eliberarea şi de bine, şi de rău.

Ajungerea în cel mai profund nivel, în Realitate, are ca pas important detaşarea de orice fel de formă, de orice fel de corp.

17. Toată această otravă teribilă care împrăştie confuzie şi rătăcire

poate fi distrusă numai de inefabilul nectar al Spiritului necreat.

18. Gândirea poate ajunge la lucrurile fără formă,

forma aparţine vizibilului.

Sinele, fiind dincolo de existenţă şi non-existenţă, este numit intermediar.

19. Existenţa exterioară este universul, existenţa interioară este numită prakṛti.

Ar trebui să încerci să cunoşti pe Acela

care este mai profund decât existenţa interioară,

Acela care este ca laptele în interiorul nucii de cocos.

Prakṛti considerată în aspectele sale subtile: inteligenţa cosmică, mintea cosmică etc.

20. Exteriorul este cunoaşterea iluziei.

Cunoaşterea corectă se află în interior.

Numai pornind din interior se cunoaşte interiorul,

La fel ca laptele unei nuci de cocos.

21. În perioada plenitudinii sale, luna este întreagă, de o puritate fără egal.
La fel va fi percepția Sinelui.
Orice altceva este percepție dualã.

Clarul de lună este deseori o comparație folosită pentru cunoașterea Realității.

22. În acest mod, nu apare divizarea conștiinței și se atinge starea de înțelepciune
slăvită sub milioane de nume.

Focalizarea doar asupra purității Sinelui prin forța discriminării duce la înțelepciune. Perceperea, dacă nu e acoperită de ignoranță, este doar perceperea Unicului, a Sinelui. Aceasta, în conformitate cu Advaita Vedānta, este singura percepție adevărată a Realității.

23. Cel care, analfabet sau savant,
are o cunoaștere deplină asupra realității,
prin grația maestrului,
devine străin pentru oceanul renașterilor.

Cunoașterea Realității Supreme este singura care oprește lungul șir al reîncarnărilor.

24. Detașat de iubire și de ură,
devotat pentru binele a tot ceea ce există,
puternic în conștiința sa și lucid,
va aștepta călătoria supremă.

25. Atunci când vasul este spart,
spațiul din vas se resoarbe în spațiu.
La fel, atunci când nu mai există corp,
înțeleptul se resoarbe în forma sa proprie, Sinele suprem.

După moartea corpului fizic, ființa stabilită perfect în conștiința eliberată se va topi pentru totdeauna în oceanul divin al Sinelui.

26. Vei deveni ceea ce gândești când mori,
s-a spus pentru cei dăruiți acțiunii.
Despre cei înțelepți (cei stabiliți în yoga)
Nu s-a spus aceasta.

Și în Bhagavad Gītā este menționat că ultimul gând pe care îl ai înainte de moarte îți va condiționa viitoarea naștere. Dar acest lucru nu este valabil și pentru cel care este „stabilit în yoga", adică unit cu Sinele. Acela este liber de orice condiționări.

27. Cuvântul poate descrie calea celor care acționează.
Dar calea înțelepților nu poate fi cuprinsă în cuvinte.

28. Pentru înțelepții care au înțeles că această cale nu poate fi construită
orice idee este deșartă;
Idealul este atins prin el însuși.

Calea nu există dacă recunoşti că doar Sinele există, aşa cum spun vedanticii. Dualitatea odată transcensă face loc Adevărului suprem, la fel cum soarele care mereu străluceşte deasupra norilor, ajunge să fie văzut pretutindeni când norii sunt risipiţi.

29. Indiferent unde moare un înţelept,
loc sacru sau casă a unui om din afara castelor,
el nu mai renaşte,
se resoarbe în Sinele suprem.

30. Cel care va înţelege că adevărata sa natură este înnăscută, nenăscută, imposibil de cuprins cu mintea,
indiferent ce dorinţa-l îndeamnă să facă,
nu va fi afectat de nici un rău.
De acum înainte, el nu va mai acţiona.
Un ascet stăpân pe el însuşi nu mai este înlănţuit.

Aceasta este starea unui eliberat in viaţă: el acţionează fără să acţioneze. El este în deplină armonie cu Divinul, acţiunile nu mai sunt ale lui, ci ale lui Dumnezeu; nici o urmă a personalităţii egotice nu se mai manifestă. Tot ceea ce face este divin.

31. El atinge Sinele suprem care este fără umbră, fără chip şi fără formă,

fără loc, fără corp, fără dorinţe,
fără a fi supus dualităţii, iluziei, cu o energie mereu vie.

Energie mereu vie - energia conştientă.

32. El atinge Supremul, Sinele etern, în care nu există nici Vedele, nici iniţierile,
nici discipol, nici maestru,
nici diagrame mistice, nici simboluri,
nici nimic altceva.

33. El atinge Supremul, eternul Sine în care nu e nici Śiva, Śakti sau Manu,
nici corp, nici formă, nici semne distinctive,
nu există pentru el acţiune, început, urmare sau realizare.

Se poate spune că toate acestea nu există, dacă este recunoscută doar existenţa Sinelui. Iar din perspectiva cuprinderii totale, toate sunt de fapt Sinele.

34. El atinge Supremul, Sinele etern din a cărui esenţă lumea formelor apare, se menţine şi dispare,
la fel precum spuma şi bulele de aer se nasc din apă.

35. El atinge Supremul, Sinele etern unde nu e nici controlul suflului, nici concentrarea privirii,

nici posturi, nici cunoaştere sau ignoranţă,

nici activitate a canalelor subtile, nimic.

Chiar tehnicile yoga sau energiile, totul este sub nivelul suprem al Sinelui.

36. El atinge Supremul, Sinele etern care nu este nici multiplul, nici unul, nici ambele simultan, nici altceva,

nu este nici mic, nici mare, nici vast,

e fără dimensiuni, nu poate fi măsurat, nici comparat.

Aceste paradoxuri exprimă tocmai imposibilitatea de a cuprinde în cuvinte necuprinsul, eternul, izvorul a tot.

37. El atinge Supremul, Sinele etern şi nu contează dacă îşi stăpâneşte simţurile sau nu,

dacă este bogat sau sărac,

dacă este activ sau inactiv.

Odată atinsă realizarea supremă, nimic din lumea fenomenală, lumea dualităţii, a iluziei nu-l mai poate influenţa.

38. El atinge Supremul, Sinele etern care nu e nici gândirea, nici conştiinţa, nici corpul, nici simţurile,
nici obiectele, nici cele cinci elemente,
nici un alt eu, nici spaţiul.

Metoda negării a tot duce la ceea ce e dincolo de tot – Sinele. În unele metode de meditaţie se recomandă focalizarea gradată asupra corpului fizic, corpurilor subtile, minţii etc. pentru a se răspunde la întrebarea fundamentală: „Cine sunt eu?". Yoghinul înţelege treptat că nu e nici corpul fizic, nici mintea... El este Sinele.

39. Atunci când recomandările şi interdicţiile au încetat şi yoghinul a atins Sinele suprem,
când mintea sa este liberă de diferenţieri,
el nu e nici pur, nici impur;
totul poate fi realizat.

40. Acolo unde nu pot exista nici gândirea, nici cuvântul,
cum ar putea exista o învăţătură a unui maestru?

Capitolul 3

1. A face deosebirea dintre material şi imaterial nu are sens.

Cum aş putea să slăvesc aici Beatitudinea a cărei formă este cerul,

care nu cunoaşte mai mult plăcerea decât absenţa plăcerii

care este pură, fără formă,

pe care nu o putem numi nici materială, nici imaterială,

care pătrunde orice lucru, care are universul întreg drept formă?

Despre Sinele Suprem se spune că este Existenţă, Conştiinţă, Beatitudine. Aici se vorbeşte despre Beatitudine ca Suprema Existenţă.

2. Beatitudinea nu este nici albă, nici de vreo altă culoare,

cauza şi efectul alcătuiesc această lume,

Beatitudinea este realitatea ultimă.
Astfel sunt liber de orice idee, la fel ca Beatitudinea.
Cum aş putea, o, gândire, să mă înclin în faţa mea însumi?

Dialogul cu mintea continuă, punând-o pe aceasta în faţa a ceva de necuprins, de nedescris, dar pretutindeni existent ca Realitate esenţială a tot.

3. Nu am nici rădăcini, nici nu sunt fără rădăcini,
sunt etern.
Nu am nici pasiuni şi nici nu sunt lipsit de ele,
sunt etern.
Nu am nici lumină, nici nu sunt lipsit de ea,
sunt etern.
Cunoaşterea are o unică savoare,
Eu sunt precum cerul.

Precum cerul, limpede, transparent, nelegat de nimic este şi Avadhūta, cel eliberat.

4. Care ar fi aici dorinţa şi non-dorinţa,
cum să le numesc?
Care ar fi aici ataşamentul şi detaşarea,
cum să le numesc?
Care ar fi esenţa lucrurilor şi care nu ar fi aceasta,

cum să le numesc?
Cunoaşterea are o unică savoare,
Eu sunt precum cerul.

El este sursa existenței și este conștient de aceasta. El nu este diferit de tine, de nimeni. El este.

5. Ce ar putea avea drept formă non-dualitatea,
cum să o numesc?
Ce ar putea avea drept formă dualitatea,
cum să o numesc?
Ce ar putea fi în întregime etern sau efemer,
cum să numesc aceasta?
Cunoaşterea are o unică savoare,
Eu sunt precum cerul.

6. Realitatea ultimă nu este mai grosieră decât ce e mai subtil,
nu este mai mult prezentă decât absentă,
fără început, mijloc sau sfârşit,
nici manifestată, nici nemanifestată,
ea este adevărată.
Cunoaşterea are o savoare unică,
eu sunt precum cerul.

Realitatea există, deşi nu e cunoscută. Ea există, dar pentru ignoranță e de nevăzut. Ea este pură continuitate.

7. Să ştii că toate simţurile noastre sunt asemănătoare cu spaţiul diafan,

toate obiectele sunt asemănătoare cu spaţiul diafan,

Ea este imaculată, nici înlănţuită, nici liberă,

Cunoaşterea are o savoare unică,

eu sunt precum cerul.

Şi simţurile şi tot ce există au aceeaşi unică realitate drept substanţă esenţială.

8. Nu mă ascund nici în conştiinţă, nici în absenţa ei,

copilul meu,

nu sunt ascuns nici în vizibil, nici în invizibil, copilul meu,

nu sunt ascuns într-o formă apropiată,

copilul meu,

Cunoaşterea are o savoare unică,

eu sunt precum cerul.

9. Sunt focul care arde acţiunea şi non-acţiunea,

sunt focul care arde durerea şi plăcerea,

sunt focul care consumă ceea ce este material şi ceea ce este imaterial,

Cunoaşterea are o savoare unică,
eu sunt precum cerul.

Conştiinţa trează e singura care există. De aceea, odată ce o trăieşti, simţi că ea arde totul şi rămâne doar ea, precum cerul.

10. Sunt focul care arde şi răul, şi binele,
sunt focul care arde şi ordinea, şi haosul,
sunt focul care arde sclavia şi libertatea,
Cunoaşterea are o savoare unică,
eu sunt precum cerul.

Focul cunoaşterii arde tot - doar Dumnezeu rămâne.

11. Am sentimente şi nu le am, copilul meu,
sunt unificat şi nu sunt astfel, copilul meu,
gândesc şi nu gândesc, copilul meu,
Cunoaşterea are o savoare unică,
eu sunt precum cerul.

Avadhūta are totul fiind una cu totul şi nu are nimic, nefiind atins de nimic.

12. Nu cunosc iluzia sau absenţa iluziei.
Nu cunosc durerea sau absenţa durerii.
Nu cunosc dorinţa de a poseda sau absenţa ei.
Cunoaşterea are o savoare unică,
eu sunt precum cerul.

13. Există spirala desfăşurată a lumii, dar niciodată pentru mine,
există fericirea ce apare din bucurie, dar niciodată pentru mine,
acest univers este înlănțuit de ignoranță, dar niciodată pentru mine,
Cunoaşterea are o savoare unică,
eu sunt precum cerul.

14. Prin acțiune apare lumea,
dar eu rămân imuabil,
din inerție apare suferința,
dar eu rămân imuabil,
adevărul dă sens la ceea ce noi suntem,
dar eu rămân imuabil,
Cunoaşterea are o savoare unică,
eu sunt precum cerul.

Sinele nu este supus transformărilor, este etern, neschimbat, netulburat, neatins de legile devenirii.

15. Creatorul nu este niciodată sursa suferinței,
Gândul nu apare prin contactul lui cu suferința,
Pentru că acest eu pe care tu îl vezi nu a fost niciodată al meu,
Cunoaşterea are o savoare unică,
eu sunt precum cerul.

Mintea este cea care creează stările limitate, suferința.

16. Leagăn al viului şi al inertului,
fără a fi hotărâre şi îndoială,
leagăn al stării de veghe şi al stării de vis,
fără a fi nici bine, nici rău,
leagăn al esențialului şi al ne-esențialului,
fără a fi nici animat, nici neanimat,
Cunoaşterea are o savoare unică,
eu sunt precum cerul.
17. Realitate care nu poate fi cunoscută, nici nu poate cunoaşte,
a cărei origine nu o putem afla,
inaccesibilă cuvintelor,
nu este nici gând, nici conştiință.
Cum să îți descriu această realitate, o, Gândire?
Cunoaşterea are o savoare unică,
eu sunt precum cerul.

Cel ce există este totul: cunoscător şi obiect de cunoscut şi cunoaşterea. Realitatea Supremă este pura existență, nu există altcineva care să o vadă, care să o cunoască.

18. Realitatea ultimă nu este nici unu, nici multiplu,
Cum să nu fie realitatea ultimă atât deasupra, cât şi dedesubt?

Nu este un obiect care s-a născut şi care are un sfârşit.
Cunoaşterea are o savoare unică,
eu sunt precum cerul.

19. Eu sunt cu adevărat Realitatea neatinsă de păcatul ataşamentului,
eu sunt substratul destinului,
Eu sunt cu adevărat Realitatea -
neatinsă de suferinţa reîncarnărilor.
Cunoaşterea are o savoare unică,
eu sunt precum cerul.

Avadhūta, fiinţa eliberată, este una cu Realitatea esenţială şi de aceea pătrunde totul şi totodată nu este de nimic influenţată.

20. Dacă nu sunt trei planuri de existenţă -
cum poate să existe un al patrulea?
Dacă nu există trei forme ale timpului cum să vorbim de a patra?
Suprema Realitate este starea celei mai înalte serenităţi.
Cunoaşterea are o savoare unică,
eu sunt precum cerul.

21. Nu am împărţiri cum ar fi lung sau scurt.
Nu am divizări cum ar fi larg sau restrâns,

Nu am divizări cum ar fi unghiular sau circular,
Cunoaşterea are o savoare unică,
eu sunt precum cerul.

22. Nu am avut mamă, tată, fiu sau ceva asemănător,
Nu am fost niciodată născut şi niciodată nu mor.
Nu am avut niciodată o minte.
Suprema Realitate este netulburată şi calmă.
Cunoaşterea are o savoare unică,
eu sunt precum cerul.

Neidentificându-se cu corpul fizic şi cu nimic din lumea fenomenelor trecătoare, Avadhūta poate afirma că e nenăscut şi nemuritor.

23. Sunt pur, foarte pur,
dincolo de raţiune şi formă infinită.
Sunt neataşat şi ataşat,
dincolo de raţiune şi formă infinită.
Sunt nedivizat şi divizat,
dincolo de raţiune şi formă infinită.
Cunoaşterea are o savoare unică,
eu sunt precum cerul.

El este neataşat de nimic, fiind pura existenţă a Sinelui şi este ataşat de toate pentru că Sinele este în toate esenţa lor.

24. Dacă Realitatea supremă are o unică formă,
de ce există Brahmā şi nenumăraţi zei?
Cunoaşterea are o savoare unică,
eu sunt precum cerul.

Cunoaşterea este unică precum Unic este Supremul. Orice raportare la zei şi credinţe limitate este fără rost.

25. Nu pot să spun nici da, nici nu, cum pot eu să vorbesc?
Nu sunt nici partea, nici întregul,
cum pot eu să vorbesc?
Nu sunt nici definit, nici nedefinit,
cum pot eu să vorbesc?
Cunoaşterea are o savoare unică,
eu sunt precum cerul.

Nici o definiţie nu poate cuprinde infinitul, eternitatea. Orice ai spune ar fi o limitare.

26. Eu împlinesc suprema acţiune care este non-acţiunea.
Sunt suprema bucurie, desprins de ataşament şi non-ataşament,
Sunt nesfârşită bucurie, desprins de ataşament şi non-ataşament.
Cunoaşterea are o savoare unică,
eu sunt precum cerul.

27. Există formele care iau aspectul lumii,
dar în mine nu e nici o schimbare,
Există minciuna şi înşelătoria,
dar în mine nu e nici o schimbare,
Există adevărul şi falsul,
dar în mine nu e nici o schimbare,
Cunoaşterea are o savoare unică,
eu sunt precum cerul.

28. Sunt fără timp, ca apusul
Nu sunt în nici un fel împărţit,
Nu am interior şi nici nu mă trezesc faţă de ceva anume.
Nu sunt nici surd, nici mut. Sunt astfel lipsit de iluzie.
Nu sunt purificat prin stările minţii.
Cunoaşterea are o savoare unică,
eu sunt precum cerul.

Fiind puritatea existenţei însăşi, nu gândurile sunt cele ce-l purifică pe Avadhūta.

29. Sunt fără maestru şi nici nu-mi lipseşte maestrul.
Sunt netulburat. Cunoaşte-mă astfel, netulburat şi transcende totul.
Cunoaşterea are o savoare unică,
eu sunt precum cerul.

30. Cum voi spune că asta este jungla sau un templu?
Cum voi spune că este dovedit sau îndoielnic?
Existența imuabilă este egală,
cu adevărat netulburată,
Cunoașterea are o savoare unică,
eu sunt precum cerul.

31. Sinele, nici viu, nici mort, strălucește etern.
Fără să fie dovedit sau nedovedit,
fără libertate și fără înlănțuire, el strălucește etern.
Cunoașterea are o savoare unică,
eu sunt precum cerul.

32. Lipsit de naștere, existență lumească și moarte,
el strălucește etern.
Cunoașterea are o savoare unică,
eu sunt precum cerul.

33. Nu ai nume și formă -
egal față de iluzie, sau substanță -
diferențiere sau nediferențiere.
De ce te plângi, o, minte?
Cunoașterea are o savoare unică,
eu sunt precum cerul.

Egalitatea conştiinţei caracterizează viaţa unui Avadhūta. El trăieşte la fel evenimentele de pe pământ; bune sau rele, ele nu îl afectează.

34. Aşadar de ce să plângi, prietene?
Nici bătrâneţea, nici moartea nu există.
Aşadar de ce să plângi, prietene?
Nu există durerea naşterii.
Aşadar de ce să plângi, prietene?
Nici o schimbare nu te afectează.
Cunoaşterea are o savoare unică,
eu sunt precum cerul.

Dacă eşti una cu Sinele, eşti ceea ce e permanent în naştere şi moarte, şi trece prin lumi, planuri, pământ şi raiuri, mereu fericit şi neînlănţuit.

35. De ce să plângi, prietene?
Nu ai nici o formă proprie.
De ce să plângi, prietene?
Nu eşti dispersat în forme.
De ce să plângi, prietene?
Nu ai nici o legătură cu vârsta.
Cunoaşterea are o savoare unică,
eu sunt precum cerul.

36. De ce să plângi, prietene?
Nu ai nici o vârstă.

De ce să plângi, prietene?
Tu nu ai amintiri.
De ce să plângi, prietene?
Eşti desprins de cele cinci simţuri.
Cunoaşterea are o savoare unică,
eu sunt precum cerul.

Nu ai amintiri pentru că totul este prezent, într-o divină sincronicitate.

37. De ce să plângi, prietene?
Tu nu ai dorinţe.
De ce să plângi, prietene?
Tu nu ai pasiuni.
De ce să plângi, prietene?
Tu nu cunoşti iluzia.
Cunoaşterea are o savoare unică,
eu sunt precum cerul.

38. De ce să cauţi puterea,
când nu ai bogăţii?
De ce să cauţi puterea,
dacă nu ai soţie?
De ce să cauţi puterea,
când nu ai nimic al tău?
Cunoaşterea are o savoare unică,
eu sunt precum cerul.

39. Nici forma, nici devenirea
nu au legătură cu noi, nici cu tine, nici cu mine.
Mintea fără ruşine apare ca fiind divizată.
Unitatea şi diversitatea nu ne privesc, nici pe tine, nici pe mine.
Cunoaşterea are o savoare unică,
eu sunt precum cerul.

40. Nu ai nici cea mai mică urmă de ataşament şi nici de non-ataşament,
Nu ai nici urmă de dorinţă.
Cunoaşterea are o savoare unică,
eu sunt precum cerul.

41. Nimeni nu meditează în inima ta şi nu e nimic de unificat,
nici o meditaţie în inima ta şi nici o indicaţie exterioară.
Şi nu e nimic asupra căruia să meditezi în inima ta, căci nu există nici obiect, nici timp.
Cunoaşterea are o savoare unică,
eu sunt precum cerul.

42. Ţi-am spus chintesenţa lucrurilor.
Tu nu exişti nici pentru ochii mei, nici în faţa inteligenţei cosmice,

Nu există nici maestru, nici discipol.

Realitatea ultimă este o viziune a cărei formă este spontaneitatea.

Cunoaşterea are o savoare unică,

eu sunt precum cerul.

43. Cum are aici pe pământ Realitatea ultimă forma Beatitudinii?

Cum nu are aici pe pământ Realitatea ultimă forma Beatitudinii?

Cum are aici pe pământ Realitatea ultimă forma cunoaşterii şi a savorii

dacă doar Unicul există şi este ca cerul?

Întrebările sunt puse din perspective diferite: aceea a Supremului, aceea a umanului. Omul care e încă limitat nu poate vedea Beatitudinea Realităţii în viaţa lui. Pe un alt nivel, mai înalt, dar nu al realizării complete, atunci când simţi sau intuieşti Unicul dar nu îl vezi în toate, eşti uimit cum încă există lumea.

44. Cunoaşte unicul care este Conştiinţă şi este diferit de foc şi aer.

Cunoaşte unicitatea naturii conştiinţei -

care este diferită de pământ şi apă.

Cunoaşte unicitatea naturii conştiinţei -

care este diferită de ceea ce apare şi dispare.

45. Nu am nici natura vidului-
nici a non-vidului.
Eu nu sunt nici pur, nici impur.
Nu sunt nici cu formă, nici lipsit de formă.
Eu sunt suprema formă a naturii formei însăşi.

46. Renunţă la lume oricare ar fi ea.
Renunţă la renunţare în fiecare zi.
Renunţă la otrava renunţării şi non-renunţării.
Sinele este pur, nemuritor, natural şi imuabil.

Renunţarea la obiectele acestei lumi nu e suprema renunţare. Uneori apare, paradoxal, ataşamentul de a fi un renunţiator, sau yoghin, sau cineva anume. Sinele odată cunoscut este totul şi în acelaşi timp nu este nimic din toate acestea. Ce poţi să ai, sau ce nu ai?

Capitolul 4

1. Nu există nici chemare, nici îndepărtare;
Cum pot exista flori, frunze,
meditații și incantații ale textelor sacre,
și cum poate fi adorarea lui Śiva -
care este același în non-diferențiere?

Anotimpurile, creșterea florilor sau căderea frunzelor te umplu de uimire când știi că Sinele este etern și în același timp este totul, chiar și efemeritatea.

2. Absolutul nu este eliberat de legături și obstacole.
Absolutul nu este purificat, curățat și eliberat.
Absolutul nu este liber de unire sau separare.
Eu sunt cu adevărat Unicul, liber ca cerul.

*Absolutul doar **este**, fără alte adjective alăturate lui.*

3. Nu am dezvoltat falsa idee
că toată această realitate începe să existe
sau că toată acea nerealitate începe să existe.
Esența mea este Beatitudine, sunt veșnic liber!
4. Murdărit, neprihănit, divizat, nedivizat -
diferențiat, nimic din toate acestea nu mă ating.
Esența mea este Beatitudine, sunt veșnic liber!

5. Încă nu am atins, eu, ignorantul, cunoașterea,
nici nu am devenit natura Cunoașterii.
Și cum pot să spun că sunt și ignorant și cunoscător?
Esența mea este Beatitudine, sunt veșnic liber!

6. Sinele nu îmi apare ca virtuos sau păcătos,
ca înlănțuit sau eliberat, nici nu-mi apare
unificat sau diferențiat.
Esența mea este Beatitudine, sunt veșnic liber!

7. Nu am avut niciodată o situație înaltă, joasă sau medie.
Nu am prieten sau dușman. Cum să vorbesc despre bine și rău?
Esența mea este Beatitudine, sunt veșnic liber!

Trăind în lumina Sinelui nu cunoşti binele sau răul, cunoşti doar lumina.

8. Nu sunt adoratorul sau forma adoraţiei.
Nu sunt nici instruit, nici nu am practicat nimic.
Cum să vorbesc despre mine -
cel care are natura Conştiinţei?
Esenţa mea este Beatitudine, sunt veşnic liber!

9. Nu este nimeni aici care pătrunde şi nimic nu e de pătruns.
Nici refugiu, nici lipsa refugiului.
Cum să vorbesc despre vid şi non-vid?
Esenţa mea este Beatitudine, sunt veşnic liber!

10. Nu există nimeni care să înţeleagă şi într-adevăr nu e nimic de înţeles.
Nu am cauză şi nici efect.
Cum să spun că pot fi imaginat sau de neimaginat?
Esenţa mea este Beatitudine, sunt veşnic liber!

11. Nu este nimic divizat, nimic să fie divizat.
Nu am cu ce să cunosc şi nimic de cunoscut.
Cum să vorbesc atunci despre apariţie şi dispariţie?
Esenţa mea este Beatitudine, sunt veşnic liber!

12. Nu sunt nici cu corp, nici fără corp -
nici nu am inteligență, minte sau simțuri.
Cum să vorbesc despre atașament și non-atașament?
Esența mea este Beatitudine, sunt veșnic liber!

13. Sinele nu este separat sau deasupra -
și nici nu a dispărut, nici măcar ca idee.
Prietene, cum să vorbesc despre el ca fiind același sau diferit?
Esența mea este Beatitudine, sunt veșnic liber!

14. Nu se poate spune că am cucerit simțurile,
nici că nu le-am cucerit.
Autostăpânirea sau disciplina nu m-au influențat.
Prietene, cum să vorbesc despre victorie sau înfrângere?
Esența mea este Beatitudine, sunt veșnic liber!

15. Nu am fost niciodată cu formă sau lipsit de formă,
niciodată la început, mijloc sau sfârșit.
Prietene, cum pot să vorbesc despre putere sau slăbiciune?
Esența mea este Beatitudine, sunt veșnic liber!

16. Niciodată nu am cunoscut moartea sau lipsa morții - otrăvirea sau neotrăvirea.

Cum pot să vorbesc despre pur şi impur?

Esenţa mea este Beatitudine, sunt veşnic liber!

17. Niciodată nu am dormit şi niciodată nu am fost treaz.

Niciodată nu am practicat concentrarea şi nu am făcut mudra-e.

Pentru mine nu există noapte sau zi.

Cum pot să vorbesc despre starea de transcendenţă sau starea relativă?

Esenţa mea este Beatitudine, sunt veşnic liber!

Mudra este o categorie de tehnici yoghine care implică realizarea unor gesturi ce se menţin apoi o perioadă de timp pentru trezirea unor energii în fiinţă.

18. Să mă cunoşti ca fiind diferit de tot şi de toate detaliile care compun totul.

Nu cunosc iluzia sau absenţa iluziei.

Cum să vorbesc despre ritualurile devoţionale de dimineaţă sau de seară?

Esenţa mea este Beatitudine, sunt veşnic liber!

Nici un fel de ritual nu mai are rost dacă exişti în conştiinţa Sinelui.

19. Să mă cunoşti ca fiind înzestrat cu perfecta concentrare.

Să mă cunoşti ca fiind neinfluenţat de scopuri relative sau absolute.

Cum să vorbesc despre uniune şi separare?

Esenţa mea este Beatitudine, sunt veşnic liber!

20. Nu sunt nici învăţat, nici ignorant,

Nu observ nici liniştea, nici absenţa ei.

Cum să vorbesc despre argumente şi contraargumente?

Esenţa mea este Beatitudine, sunt veşnic liber!

21. Nu am avut niciodată tată, mamă, familie, castă, naştere şi moarte.

Cum să vorbesc despre afecţiune şi iubire nebunească?

Esenţa mea este Beatitudine, sunt veşnic liber!

22. Niciodată nu am dispărut – sunt mereu manifestat.

Niciodată nu am avut strălucire şi nici nu am fost lipsit de ea.

Cum să vorbesc despre astfel de ritualuri devoţionale de dimineaţă şi de seară?

Esenţa mea este Beatitudine, sunt veşnic liber!

23. Să mă cunoşti ca fiind dincolo de orice îndoială - liber.

Să mă cunoşti ca fiind dincolo de orice îndoială - nedivizat.

Să mă cunoşti ca fiind dincolo de orice îndoială - fără pată.

Esența mea este Beatitudine, sunt veşnic liber!

24. Înțeleptul se detaşează de toate meditațiile,

de ceea ce e bun sau rău

şi bea nectarul renunțării.

Esența mea este Beatitudine, sunt veşnic liber!

25. Acolo unde mintea nu mai poate cunoaşte nimic,

cu adevărat nu mai este nimic de spus.

Supremul este Unicul liber.

Purificat de gânduri,

absorbit în conştiința existenței netulburate,

Avadhuta mărturiseşte Realitatea Supremă.

Capitolul 5

1. Cuvântul AUM e ca cerul,
nu este discernerea esenței înaltului sau inferiorului.
Care ar putea fi formularea punctului cuvântului AUM
care desființează manifestarea
nemanifestatului?

Aici este o referire la modul în care este scris AUM în limba sanscrită. Există un punct care simbolizează transcendentul.

2. Aforisme cum ar fi „*Acela eşti tu*" -
dovedesc cu adevărat că tu eşti „*Acela*"
fără un al doilea şi acelaşi în toate.
Cine este, acelaşi în toate,
strigând în inima mea?

Există mai multe afirmaţii vedantice fundamentale, numite Mahāvākya-uri, ce exprimă idei forţă care sintetizează experienţa spirituală în Advaita Vedānta.
Mahāvākya-urile, marile rostiri, sunt afirmaţii despre Adevărul ultim, Satya, al totalei unităţi şi unicităţi divine. Acestea sunt:
Prajnana Brahma - Conştiinţa este Brahman (Realitatea Supremă).
Aham Brahma Asmi - Eu sunt Brahman.
Tat tvam asi - Tu eşti Acela (Brahman).
Ayamatma Brahma - Acest Ātman este Brahman.
Sarvam Khalvidam Brahma - Toate acestea sunt într-adevăr Brahman.

3. Dacă *Acela* e identic în toate,
dacă este detaşat de sus şi jos, dincolo şi aici,
înăuntru şi înafară
şi chiar de sensul unităţii, atunci -
Cine este, acelaşi în toate,
strigând în inima mea?

4. Nu există diferenţe între reguli şi precepte -
nu există cauză sau efect.

Cel care este acelaşi în toate
este lipsit de cuvinte sau formulări.
Cine este, acelaşi în toate,
strigând în inima mea?

5. Nu există cunoaştere sau ignoranţă
şi nici practica concentrării.
Nu există spaţiu sau absenţa spaţiului
şi nici practica concentrării.
Cine este, acelaşi în toate,
strigând în inima mea?

6. Nu există recipient, corp individual sau individualitate.
Nu există diferenţă între cauză şi efect.
Cine este, acelaşi în toate,
strigând în inima mea?

7. Există numai starea de libertate
Care este Totul, nediferenţiat,
neatins de diferenţa dintre lung şi scurt
sau dintre rotund şi ascuţit.
Cine este, acelaşi în toate,
strigând în inima mea?

8. Iată Unicul -
fără vid sau absența vidului,
puritate sau impuritate -
întreg sau parte.
Cine este, acelaşi în toate,
strigând în inima mea?

9. Nu există distincția între
diferit şi non-diferit.
Nu există distincţia înăuntru – afară,
sau întâlnirea celor două.
Cine este, acelaşi în toate,
strigând în inima mea?

10. *Acela* nu este de natura discipolului sau a celui ce nu urmează o cale;
nici nu este judecarea diferențelor
între ceea ce are viaţă şi ceea ce nu are viaţă.
Există doar starea de libertate -
Totul – Nediferențiatul.
Cine este, acelaşi în toate,
strigând în inima mea?

11. Nu este nici cu formă, nici fără formă,
diferență sau fără diferență,

manifestare sau evoluţie.
Cine este, acelaşi în toate,
strigând în inima mea?

12. Nu există înlănţuire -
din cauza calităţilor bune sau rele.
Cum voi face acţiunile legate de moarte şi viaţă?
Există numai Fiinţa pură, nepătată -
Aceeaşi în toate...
Cine este, acelaşi în toate,
strigând în inima mea?

13. Iată Fiinţa lipsită de
existenţă şi non-existenţă -
dorinţă şi absenţa dorinţei.
Iată cu adevărat cea mai înaltă conştiinţă -
una şi aceeaşi cu libertatea.
Cine este, acelaşi în toate,
strigând în inima mea?

14. Iată adevărul ce nu e diferit de adevăruri -
cu legături şi fără legături.
Dacă este acelaşi în toate şi lipsit de toate -
Cine este, acelaşi în toate,
strigând în inima mea?

15. Iată Supremul -
lipsit de asociere şi disociere
diferit de casă sau acoperământ.
Iată Supremul, lipsit de cunoaştere şi ignoranţă.
Cine este, acelaşi în toate,
strigând în inima mea?

16. Schimbător şi neschimbător,
definirea şi nedefinirea nu sunt adevărate
dacă adevărul e doar în Sine -
Cine este, acelaşi în toate,
strigând în inima mea?

17. Cu adevărat Fiinţa este Totul.
Iată Fiinţa conştientă
care este atotcuprinzătoare şi nedivizată.
Iată Fiinţa conştientă, singură şi neschimbătoare.
Cine este, acelaşi în toate,
strigând în inima mea?

18. Este o prostie să vezi diferenţa în nediferenţiat.
A te îndoi de ceea ce e dincolo de îndoială este ignoranţă.

Dacă există doar o conştiinţă unică nedivizată
atunci cine este, acelaşi în toate, strigând în inima mea?

19. Nu există stare de libertate -
nici virtute, nici viciu.
Nici stare de perfecţiune sau de mizerie.
Cine este, acelaşi în toate,
strigând în inima mea?

20. Dacă Fiinţa peste tot aceeaşi este lipsită de cauză şi efect -
divizare şi subdivizare, culoare şi lipsa culorii -
Cine este, acelaşi în toate,
strigând în inima mea?

21. Sinele este aici în conştiinţa universală
care este Totul, nedivizat.
Este aici în conştiinţa universală
care este absolută şi imuabilă.
Este aici în conştiinţa universală
care este diferită de om şi alte fiinţe.
Cine este, acelaşi în toate,
strigând în inima mea?

22. Sinele transcende totul,
este nedivizibil şi atoatepătrunzător.
Nu este atins de impuritatea ataşamentului,
imuabil şi atoatepătrunzător.
Este fără noapte şi zi şi atoatepătrunzător.
Cine este, acelaşi în toate,
strigând în inima mea?

23. Nu există apariţia legăturilor şi
eliberarea de legături.
Nu există apariţia unirii şi a separării.
Nu există apariţia judecării şi disputelor.
Cine este, acelaşi în toate,
strigând în inima mea?

24. Aici este negarea timpului, non-timpului
şi chiar a atomului focului -
dar nu negarea Adevărului absolut.
Cine este, acelaşi în toate,
strigând în inima mea?

25. Iată Sinele lipsit de corp şi imaterial.
Este cu adevărat Supremul Unic -
lipsit de somn şi somn adânc.
Iată Supremul Unic lipsit de nume şi porunci.

Cine este, acelaşi în toate,
strigând în inima mea?

Starea de veghe (jāgrat), cea de somn cu vise (svapna), şi cea de somn fără vise (suşupti) sunt cele trei stări obişnuite ale omului. Turīya, cea de a patra stare, le este superioară şi corespunde conştiinţei Sinelui. Turīyatita semnifică starea fiinţei eliberate (jivanmukti) şi se spune că o transcende pe cea de a patra.

26. Pur, vast şi acelaşi pretutindeni ca cerul,
Sinele este identic în toate şi lipsit de toate.
Este Fiinţa neschimbată separată de esenţă, non-esenţă şi schimbare.
Cine este, acelaşi în toate,
strigând în inima mea?

27. Acesta este Sinele -
care este mai mult decât detaşat de virtute şi viciu,
de ceea ce este material sau nematerial,
de dorinţă sau lipsa dorinţei.
Cine este, acelaşi în toate,
strigând în inima mea?

28. Acesta este Sinele, acelaşi în toate,
care nu cunoaşte nici suferinţa, nici lipsa ei.

Acesta este Supremul, el nu e nici fericit, nici nefericit.
Supremul Adevăr nu e nici profesor, nici discipol.
Cine este, acelaşi în toate,
strigând în inima mea?

29. Cu adevărat nu e nici urmă
de material, nematerial.
Nici nu e mobil, nici imobil -
nici la fel, nici diferit.
Sinele nu este caracterizat nici de logică, nici de lipsa ei.
Cine este, acelaşi în toate,
strigând în inima mea?

30. *Acela* are ca esenţă o multitudine de esenţe;
se spune că *Acela* nu este separat de propria sa esenţă,
că acţiunea în lumea fenomenelor este ireală.
Cine este, acelaşi în toate,
strigând în inima mea?

31. Dacă Vedele au afirmat în diferite feluri
că tot acest univers de la cer la pământ nu e

decât apa unui miraj,
Dacă tu eşti identic cu Unicul, egal prezent în toate,
Cine este, acelaşi în toate, strigând în inima mea?

32. Acolo unde mintea nu mai poate cunoaşte nimic,
cu adevărat nu mai este nimic de spus.
Supremul este Unicul liber.
Purificat de gânduri,
absorbit în conştiinţa existenţei netulburate,
Avadhuta mărturiseşte Realitatea Supremă.

Capitolul 6

1. Śruti-urile afirmă în diferite feluri
că eterul, universul şi noi înşine suntem ca un miraj.
Din moment ce Beatitudinea este aceeaşi cu Unicul, atotcuprinzătorul absolut,
cum să existe comparabil şi comparaţie?

Śruti-urile reprezintă scrierile sacre hinduse. Faţă de literatura care este creată de om, śruti-urile sunt scrise în urma revelaţiilor divine pe care le-au avut înţelepţii; ele sunt transmise de Divin.

2. Supremul nu este nici divizibil, nici indivizibil,
Nici nu face vreo acţiune schimbătoare, şi nici nu e neschimbător.
Din moment ce Beatitudinea este aceeaşi cu Unicul, atotcuprinzătorul absolut,
cum să existe închinarea – cum să existe austeritatea?

În identificarea totală cu El, pe care o trăieşte Avadhūta, practicile consacrate Unicului devin lipsite de sens.

3. Spiritul este cu adevărat suprem, nedivizibil - atotpătrunzător şi dincolo de măreţie sau micime.
Spiritul este Beatitudinea neîntreruptă de nimic.
Ce am putea face cu mintea şi vorbirea?

4. Sinele este negarea
diferenţei dintre zi şi noapte.
Sinele este negarea
înălţării şi neînălţării Soarelui.
Dacă nu există decât unicul nedivizibil,
cum să existe Soare, Lună şi Foc?

Soare, Luna, Focul semnifică aici dualitatea şi energia. Ele nu există în transcendenţa Sinelui.

5. Sinele este acela în care
diferenţa între dorinţă şi lipsa dorinţei,
dintre acţiune şi neacţiune au dispărut.
Din moment ce Beatitudinea este aceeaşi cu Unicul, atotcuprinzătorul absolut,
Cum să existe mintea divizată între exterior şi interior?

6. Dacă Sinele nu este nici esența, nici lipsa esenței,
dacă nu e nici vid, nici lipsa vidului,
Din moment ce Beatitudinea este aceeași cu Unicul, atotcuprinzătorul absolut,
cum să fie cineva primul, cum să fie ultimul?

7. Dacă Sinele este negarea diferenței și a non-diferenței,
a cunoscătorului și a cunoscutului,
Din moment ce Beatitudinea este aceeași cu Unicul, atotcuprinzătorul absolut,
cum să fie cineva al treilea, cum să fie al patrulea?

8. Vorbirea și tăcerea nu sunt adevărate,
cunoscutul și necunoscutul nu sunt adevărate.
Din moment ce Beatitudinea este aceeași cu Unicul, atotcuprinzătorul absolut,
cum să existe obiecte, simțuri, minte și intelect?

9. Eterul și aerul nu sunt adevărate;
pământul și focul nu sunt adevărate.
Din moment ce Beatitudinea este aceeași cu Unicul, atotcuprinzătorul absolut,
cum să existe nor, cum să existe apă?

Cele cinci elemente subtile fundamentale sunt şi ele cuprinse în beatitudine, nu există nimic altceva.

10. Dacă Sinele este negarea lumilor imaginate
dacă este negarea zeilor imaginaţi,
Din moment ce Beatitudinea este aceeaşi cu Unicul, atotcuprinzătorul absolut,
cum să existe conştiinţa binelui şi a răului?

11. Sinele este negarea morţii şi a nemuririi.
Este negarea acţiunii şi inacţiunii.
Din moment ce Beatitudinea este aceeaşi cu Unicul, atotcuprinzătorul absolut,
cum se poate vorbi despre apariţie şi dispariţie?

12. Nu există împărţirea între prakṛti şi puruṣa.
Nu există diferenţa între cauză şi efect.
Din moment ce Beatitudinea este aceeaşi cu Unicul, atotcuprinzătorul absolut,
cum se poate vorbi despre Sine şi non-sine?

În filozofia sāṃkhya şi yoga, prakṛti este natura, creaţia şi puruṣa este spiritul.

13. Nu există apariția celui de al treilea fel de suferință

sau al doilea fel de suferință datorate guṇa-elor.

Din moment ce Beatitudinea este aceeași cu Unicul, atotcuprinzătorul absolut,

cum se poate să existe bătrânul, tânărul și copilul?

În filozofia sāṃkhya și yoga, guṇa-ele reprezintă calitățile fundamentale ale naturii: rajas, tamas, sattva, respectiv dinamismul, inerția, echilibrul.

14. Supremul nu are castă și statut social

nu are cauză și nu acționează.

Din moment ce Beatitudinea este aceeași cu Unicul, atotcuprinzătorul absolut,

cum să existe conștiința celui distrus și a celui nedistrus?

15. Nu există distrus și nedistrus.

Nu există născut și nenăscut.

Din moment ce Beatitudinea este aceeași cu Unicul, atotcuprinzătorul absolut,

cum să existe perisabil și neperisabil?

16. Sinele este negarea masculinului și a non-masculinului

A femininului şi a non-femininului.
Din moment ce Beatitudinea este aceeaşi cu Unicul, atotcuprinzătorul absolut,
cum să existe conştiinţa bucuriei şi a lipsei bucuriei?

17. Dacă Supremul nu este atins de iluzie şi tristeţe, îndoială şi suferinţă
Din moment ce Beatitudinea este aceeaşi cu Unicul, atotcuprinzătorul absolut,
cum să existe „Eu" şi „al meu"?

18. Supremul este distrugerea virtuţii şi a viciului,
a înlănţuirii şi a eliberării de legături.
Din moment ce Beatitudinea este aceeaşi cu Unicul, atotcuprinzătorul absolut,
cum să existe aici conştiinţa tristeţii şi absenţa acesteia?

19. Nu există distincţia între cel care sacrifică şi ceea ce este sacrificat,
nici între foc şi ceea ce îl compune.
Din moment ce Beatitudinea este aceeaşi cu Unicul, atotcuprinzătorul absolut,
cum pot să existe fructele acţiunii?

20. Sinele este cu adevărat neatins de tristețe și absența tristeții.

Sinele este neatins de mândrie și absența mândriei.

Din moment ce Beatitudinea este aceeași cu Unicul, atotcuprinzătorul absolut,

cum poate să existe conștiința atașamentului și a non-atașamentului?

21. Nici schimbarea de la iluzie la eliberarea de iluzie nu există.

Nici schimbarea de la lăcomie la eliberarea de lăcomie.

Din moment ce Beatitudinea este aceeași cu

Unicul, atotcuprinzătorul absolut,

cum să existe conștiința discriminării și lipsa discriminării?

22. Nu a existat niciodată „tu" și „eu".

Diferența de familie și rasă este falsă.

Eu sunt cu adevărat Beatitudinea, realitatea supremă,

În această situație cum să mă adresez cuiva?

23. Sinele este acela în care dispare
diferența între profesor și discipol
și dispare și considerația față de învățătură.
Eu sunt cu adevărat Beatitudinea, realitatea supremă,
În această situație cum să mă adresez cuiva?

24. Nu există împărțirea imaginară în corpuri.
Nu există împărțirea imaginară în lumi.
Eu sunt cu adevărat Beatitudinea, realitatea supremă,
În această situație cum să mă adresez cuiva?

25. Sinele, niciodată înzestrat cu pasiune sau caracterizat de lipsa ei,
este neprihănit, imuabil și pur.
Eu sunt cu adevărat Beatitudinea, realitatea supremă,
În această situație cum să mă adresez cuiva?

26. Nu există separarea în cei cu corp și cei fără corp,
Nici nu este adevărat că există acțiune falsă.
Eu sunt cu adevărat Beatitudinea, realitatea supremă,
În această situație cum să mă adresez cuiva?

27. Acolo unde mintea nu mai poate cunoaşte nimic,
cu adevărat nu mai este nimic de spus.
Supremul este Unicul liber.
Purificat de gânduri,
absorbit în conştiinţa existenţei netulburate,
Avadhuta mărturiseşte Realitatea Supremă.

Capitolul 7

1. Iluminatul nud
sau acoperit cu zdrențe adunate de pe drum
urmează calea ce depășește binele și răul
și locuiește în pustiu
absorbit în pura Existența netulburată.

2. Absența oricăror însemne îl face însemnat,
Absența unei adrese bune sau false îi dăruiește necondiționarea.
Doar Realitatea Supremă îl ilumineză.
Cum ar putea fi el obiectul unor discuții?

3. Nici dorințele, nici lanțurile nu-l împiedică.
Nu are nevoie să împlinească ritualuri pentru a fi detașat.
Astfel, eliberat de toate lucrurile,
El este pur.

4. Cum poate fi vorba despre material şi nematerial?
Pasiune şi ataşament?
Imaculată, imuabilă, la fel ca cerul
Astfel este, aici pe pământ, forma înnăscută a realităţii.

5. Cum să o găseşti aici jos,
şi unde?
Cum să găseşti aici o formă fără formă?
Cum să fie ea subiectul percepţiei?

6. Sufletul universal are forma cerului,
Sufletul universal este imaculat.
Cum să-ţi imaginezi o divizare
în sclavie, libertate, schimbare?

7. Totul este identic cu Realitatea Unică.
Ce orgoliu să vorbeşti despre unire şi separare!
Totul este identic cu Realitatea Supremă.
Cum să vorbeşti despre unele lucruri ca fiind esenţiale şi despre altele ca fiind superficiale?

8. Totul este identic cu Realitatea unică,
la fel de limpede ca cerul.

Cum să insistăm că există aici jos ataşament şi detaşare,
indiferenţă şi pasiune?

9. Atunci când nu există nici unire, nici separare
se poate vorbi despre detaşare.
Când nu e nici percepţie, nici absenţa percepţiei
Se percepe cu adevărat.

10. Legat mereu de cunoaştere şi ignoranţă,
cum să se elibereze de dualitate-non-dualitate?
Cum să simtă atunci când e total detaşat
savoarea unică, imaculată?

11. Împărţit fără să fie împărţit şi nici intact,
ataşat fără să fie ataşat, nici detaşat,
cum să fie aici jos esenţialul-superficialul
asemănător cu cerul, realitate cu o savoare unică?

12. Eliberat de toate lucrurile, de toată realitatea
cum este el aici jos – viu sau mort?
Cine meditează sau nu meditează?

13. Toată această lume este o iluzie,
ca un miraj în plin deşert.
Asemănătoare conştiinţei infinite,
Singură Beatitudinea există.

14. Suntem indiferenţi faţă de toate lucrurile
de la practici religioase şi datorie până la eliberare.
Cum să avem vreo legătură cu ataşamentul sau non-ataşamentul?
Doar savanţii îşi închipuie asta.

15. Acolo unde mintea nu mai poate cunoaşte nimic,
cu adevărat nu mai este nimic de spus.
Supremul este Unicul liber.
Purificat de gânduri,
absorbit în conştiinţa existenţei netulburate,
Avadhuta mărturiseşte Realitatea Supremă.

Capitolul 8

1. Prin pelerinajul meu către Tine
Am depăşit forţa atotpătrunderii tale.
Prin meditaţia mea, am depăşit transcendenţa minţii Tale.
Transcendenţa vorbirii tale
a fost distrusă prin cântecul Slavei Tale.
Iartă-mi pentru totdeauna aceste trei păcate.

2. Un înţelept este cel a cărui inteligenţă nu este lovită de pasiune -
este cel care se autocontrolează, este bun şi pur -
este cel care nu posedă nimic, este detaşat -
mănâncă moderat – este tăcut şi liniştit
şi îşi găseşte refugiul în Sinele Suprem.

3. Înţeleptul este vigilent şi hotărât -
gândeşte profund şi a cucerit cele şase înlănţuiri;

nu este orgolios şi îi onorează pe ceilalţi;
este puternic, prietenos cu toţi,
plin de compasiune şi are o cunoaştere vastă.

4. Înţeleptul este compasiv, nonviolent şi îndură totul.
Are inima pură şi este esenţa adevărului;
este la fel cu toată lumea şi binevoitor cu toţi.

5. Cine este un Avadhūta ar trebui ştiut de toţi cei binecuvântaţi,
de cei care cunosc adevărul semnificaţiilor literelor Veda-elor şi de cei care studiază Veda şi Vedānta.

6. Semnificaţia literei „A"
este că Avadhūta este eliberat de înlănţuirea speranţelor,
este pur la început, mijloc şi sfârşit
şi se odihneşte mereu în bucurie.

7. Silaba „VA" este emblema celui
în care toate dorinţele au încetat,
a cărui vorbire este valoroasă
şi trăieşte mereu în prezent.

8. Silaba „DHU" este semnul
celui ale cărui ramuri sunt albite de vreme -
a cărui minte este purificată -
care a terminat cu toate bolile -
şi care este eliberat prin practica
concentrării şi a meditaţiei.

9. Silaba „TA" îl reprezintă pe acela
prin care gândul despre Adevăr a fost neîntrerupt menţinut,
cel care este detaşat de gânduri şi eforturi
şi care este eliberat de ignoranţă şi egoism.

10. Această Gītā sau cânt este compus de
Dattātreya Avadhūta care este încarnarea beatitudinii.
Cel care citeşte această Gītā sau o aude nu se va mai renaşte.

Aceia care vor trăi profund adevărurile cântate aici nu se vor mai renaşte.

Cuprins

Prefață pentru ediția în limba română	5
Introducerea ediției în limba franceză	23
Capitolul 1	31
Capitolul 2	51
Capitolul 3	62
Capitolul 4	80
Capitolul 5	87
Capitolul 6	98
Capitolul 7	107
Capitolul 8	111
Cuprins	114
Cuprins	114

www.kamala.ro

CENTRUL DE YOGA ȘI NATURISM KAMALA

A fost înființat în 1995, cu un scop foarte clar: promovarea unui mod de viață sănătos și spiritual. Localizat în Brașov, Centrul Kamala desfășoară cursuri și publică lucrări din domeniile terapiilor naturale, spiritualității și dezvoltării personale.

Vă oferim acum posibilitatea de a cumpăra cărți direct de la editura noastră, prin internet. Pe site-ul nostru veți găsi tematica și programul cursurilor noastre, extrase din cărți, articole publicate în revista de naturism și spiritualitate Elixirium și alte noutăți. De asemenea puteți beneficia de promoțiile noastre, vă puteți procura cărți mai vechi sau la preț redus, etc.

Mesajul lui Avadhūta, înțelept printre înțelepți, este de o simplitate dezarmantă: "Totul este Beatitudine, eu sunt precum cerul". Aceste cuvinte se adresează Minții.

Prin acest dialog între Gândire (care este numai neliniște) și Conștiință (care este numai serenitate), autorul ne invită să fim liberi, eliberați de toate legăturile, împăcați și luminoși.

Această Gītā este unul dintre marile texte ale spiritualității indiene. Ea este atribuită lui Dattātreya și aparține tradiției Advaita Vedānta.

Alain Porte

În Avadhūta Gītā, Dattātreya nu caută argumente sau justificări logice care să îi susțină viziunea. El face pur și simplu cele mai uimitoare afirmații despre ceea ce suntem cu adevărat, iar mesajul său are un farmec aparte deoarece are savoarea revelației, și nu caracterul arid al unei dizertații teoretice. El ne dovedește astfel că pe cât este de înaltă, Advaita, viziunea non-dualității, ea este și foarte simplă, în același timp. Avadhūta Gītā este fascinantă în primul rând pentru freamătul inimii, inspirația, puritatea viziunii pe care Dattātreya, "încarnare a beatitudinii" - așa cum se descrie pe el însuși – ne-o induce. Acest suflu inspirator plutește pretutindeni în această lucrare, deasupra conceptelor și imaginilor mentale. De aceea este o Gītā, un cântec, și nu un simplu text. Iar cântecul lui Avadhūta izvorăște din liniștea absolută a conștiinței unei ființe desăvârșite.

Claudiu Trandafir